

Forum studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul V ● nr. 7 (28) 1977 ● 16 pagini ● 2 lei ●

August — lespedeza dogorii așternută peste neodihna marilor bărbați ai neamului.

Ivit din rîvna pentru independență și suveranitate națională a istoriei românești, August s-a înălțat peste timp ca un semn al jertfei și-al iubirii de patrie.

Un popor harnic și viteaz, bogat dar totuși desculț și înfometat, un popor de țărani cu tălpi crăpate de arșița țărîinii, un popor de muncitori cu palme oțelite de baros și piepturi înnegrite de funinginea forjelor, un popor străvechi și slăvit prin obirșii și fapte, dar tînăr și viguros prin politica Partidului Comunist — românii au știut din nou să pună mîna pe arme, așa cum apăraseră gîla strămoșească, așa cum, de-a lungul veacurilor, știuseră lucrurile năruite de dușmani și iar durate de mîinile lor.

August '44, care a venit, a fost un act așteptat, un act energic și demn; îl impunea însăși istoria și dialectica ei. Iar tributul de sînge, cumplit, slujea acum unei cauze drepte; o sută șaptezeci de mii de ostași au plătit cu viața gestul definitiv ce deschidea României calea unei noi și glorioase istorii prin insurecția națională armată antifascistă și începutul revoluției populare.

23 August 1944, în istoria atît de bogată a unui neam, este o zi ca un fulger de-o clipă. Dar un fulger cumplit ce-a ars îndelung sub stindard comunist și-n cugetul ferm al întregii națiuni.

Năprasnic și nestăvilit, acesta a sfărîmat mituri ale invincibilității, a lovit mortal colosul nazist, ca apoi să urce, nu numai spre destinele României viitoare ci, contribuind și mai departe, peste Car-

pați, către obirșile Dunării, spre destinele altor popoare, pentru libertatea și demnitatea acestora.

August înseamnă, de-atunci încocoace, anotimpul pîinii și-al fierului, al muncii și bogăției, al transformărilor revoluționare, al neabătutei construcții socialiste și comuniste. Și anotimpul acesta are forma iubirii și-a nemuririi, căruia, rînd pe rînd, și noi și generațiile viitoare, îi vom conferi noi străluciri, și-l vom înnobila cu noi date, locuri și nume.

August, anul XXXIII, este nu numai o mare sărbătoare, ci este însăși mîndra priveliște a pămîntului românesc, ce îmbogățește Centenariul Independenței și Republica anului XXX.

August este semn c-am fost născuți în zodia fete, să zidim necontentit destinul și măreția unui neam.

V. L. VIȘAN

fotografie de GHEORGHE TARTAN

La început de an universitar

Din nou, toamna se face simțită prin joc de culori, prin soarele dulce ca un rod, ori ca o mîngiere, prin începutul de drum al celor ce poposesc pentru întia oară în sălile de curs.

Cei mai buni dintre cei mai buni își vor uni glasurile, pătrunși de emoția unui început de viață, cu glasurile celor ce au depășit deja stîngăcia bobocilor, într-un fierbinte GAUDEAMUS...

...Și cîntul, ce cuprinde toate amfiteatrele țării, este un imn de izbîndă și laudă pentru cei ce-au o-rinduit ca porțile spre studenție să fie larg deschise.

Nu știți cum zboară acești ani minunați; cu fiecare zi ce trece te apropii de sfîrșitul studenției care, odată, îți se părea atît de departe... Iar anii se deapănă lin și adună ghemul aducerilor-aminte: strădani, muncă intensă, bucuria reușitelor și amărăciunea înfrîngerilor, dar niciodată descurajare, pentru că toți acești tineri minunați au resurse ne-bănuite, pentru că cei ce-au pășit pe acest drum al cărții nu cunosc calea de întors.

DIANA-MARIA
CAZAN

DIN SUMAR: O vacanță pe măsura tinereții noastre ● Admiterea '77 ● Două decenii de activitate a Casei de cultură a studenților din Timișoara ● Revoluția ca ideal și destin: Bălcescu ● Ecuatiile integrării ● Pro și anti coeficient ● Reportaj relativ real ● Practica de salon ● Un in-

terviu cu Alexandru Stark ● Pagina de vacanță ● Publicul — ajutorul cel mai prețios al echipei ● Sibiul universitar ● Forumul județean al pionierilor ● Reportaj de la taberele studențești de instructaj ● Synthesizer ● Baschetul studențesc timișorean, ieri, azi și în perspectivă.

Cu prilejul deschiderii noului an universitar, Consiliul U.A.S.C., redacția revistei „Forum studențesc” urează tuturor studenților și cadrelor didactice multe succese în muncă și viață.

'77 admiterea

Fotografii de VAL. E. STROESCU

Noi dărimăm munții

- De unde ești?
- Din Suceava.
- Așa, departe de casă și vrei să te „stabilești” la Timișoara pe următorii 5 ani? Cum așa?
- Am fost de multe ori în excursii, la prieteni, și din toate celelalte orașe - centre universitare, pe acesta l-am îndrăgit.
- Aici am senzația de prospețime și tinerețe (în ciuda vârstei seculare a orașului), de veselie - toată lumea râde, mai puțin noi cei cu admiterea.
- De ce?
- Reiau dialogul.
- De unde ești?
- Din Tulcea.
- Și ce te-a determinat să...
- Brăila, Suceava, Tulcea, Sighetu-Marmației, Arad, Drobeta-Turnu-Severin, Dorohoi; toată țara în fața mea, toate vârstarele pline de speranță în glas, pline de lumină în ochi și de încredere în forțele proprii așteaptă, speră, cred în reușită și pentru o mică destindere se lasă în voia întrebărilor unui „reporter zelos”.
- Toți tremură (mai ales părinții); toți au obraji roșii (e din nou caniculă în Timișoara); doar unii se uită cu coada

ochiului la bazinele de peste drum de „U” ca la fructul interzis, dar cu toții sint conștienți de clipele, de orele grele care îi așteaptă.
- Și ea a dărimăm munții:
- Gabi a venit de la Brăila, a trecut Carpații, pentru a doua oară... A parcurs un drum lung, greu, cu creste înalte și povârnișuri repezi, ca în final să ajungă la țelul râvnit. Au fost doi ani grei, plini de dirzenie, asiduitate și perseverență. Alpinistă încercată a învățaturii, primul eșec nu a înfrînt-o ci, dimpotrivă, i-a sporit forțele. Mi-a spus, cu puțină oboseală în glas, că lucra 8-10 ore ca pedagogă la un liceu sanitar (dimineața și după-amiaza), că avea ședințe, consilii, își însoțea elevele la muncă patriotică și lucra cot la cot cu ele, dar nu se lăsa coplesită de oboseală.
- Apoi se închidea „ermetic” și se lăsa inconjurată de întreg universul științelor exacte: formule de alchene, benzen, reacții diverse, formule de derivare, de integrare. O muncă pe deplin răsplătită acum de bucuria reușitei. Bravo, Gabi! Bravo vouă ce cu teamă ați încercat și ați reușit să treceți munții.
BRIGITTE POLLAK

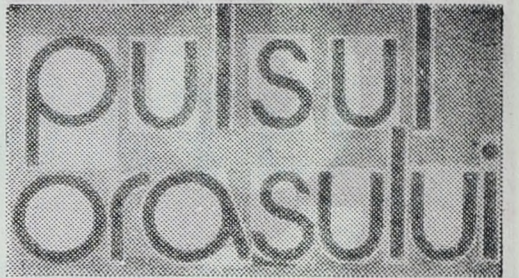
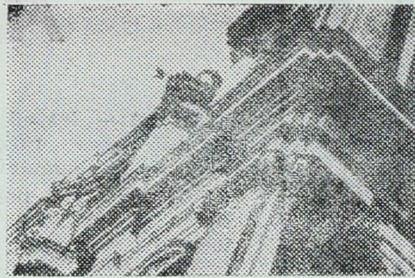
Marea „aventură”

Marea aventură a concursului de admitere în facultate depășește întotdeauna cercul celor direct interesați - candidații - și este resimțită din plin de un întreg oraș.
- Și cum ar putea fi altfel?
- Doar dacă ne-am face cu tot dinadinsul că nu observăm infuzia de bluze albe și fuste negre alături de multe, multe costume, de toate nuanțele, care invadează orașul într-o anumită zi a anului, doar atunci am spune că timpul își urmează cursul lui firesc.
- Și atunci, știm că vor urma trei zile în care pulsul orașului va crește și ne vom familiariza pe deplin cu un vocabular aparte: „Citiți sint pe un loc acolo? Dar dincolo? Ce ai făcut ieri? Baftă!”
- Cu toate acestea există o categorie aparte de „candidați”. Cei care nu pătrund în sălile de curs, dar îl trăiesc la cotele maxime. I-am numit pe părinți... Într-adevăr, ei sint oamenii care

cu nervii puternic filamentați în această perioadă ne fac să le citim comportarea precum o carte vie.
- Zilele își urmează - la o privire superficială - cursul lor firesc. Cu toții - părinții, copiii - așteaptă însă deznodământul. Și listele se aștează, și apar bucuriile, dezamăgirile, contestațiile.
- Cei admiși nu au suficient spațiu pentru a-și manifesta fericirea.
- La celălalt pol, tristețe, lacrimi, resemnare. Poate la anu’...
- Și marea „aventură” ia sfârșit. Cel puțin pentru un an. Ne vom întâlni curînd - poate la această oră am și trecut unii pe lângă alții - dragi proaspeți colegi. Vom împărți bucuriile și necazurile studenției. Oricum, va fi frumos.
- Ce aș putea să vă mai spun? Poate doar un la revedere. La revedere la balul bobocilor!
MIHAI JUNEA

Fotografie de GH. TARTAN

Informăm cititorii că în Timișoara, orașul studenției noastre, soarele răsare în fiecare zi, chiar și iarna, iar noaptea împletește pinză de păianjen ca să prindă cîntecul de păsări și mierea de dragoste neîmblînzită.
- Bega, riul de 224 km, trece prin visurile noastre și limpezește cu riset de copil, ieșind din bob de lîntă picurat de dimineți și strecurîndu-se pe sub frunze de zbor alb.
- „Bega” este și numele unui mare magazin universal unde într-o singură zi s-au vîndut 22 de biciclete, 31 de aparate de radio și 21 de frigidere. Tot aici, și tot într-o singură zi, s-au vîndut 400 de perechi de pantofi pentru bărbați și 500 de perechi de pantofi pentru femei. Semn că Cenușăreasa are surori gemene, cu flori de nufăr în păr, și că bărbații ciopliți în lemn de brad și înviați cu apă de lună, se lasă mai puțin încălcați.
- Vîrsta medie a stejarilor din „Parcul Pionierilor” este de 200 de ani. La miezul nopții, atinși de creanga fermecată a vîntului, ei se prefac în moși și pe străzile orașului se plimbă mulțimi de bătrîni cu părul alb.
- Mii de copii se joacă de-a v-ați ascunseala prin dimineața și-n grădiniță se bat cu bulgări de suris sau visează la Moș Gerilă. El însă nu le va aduce nimic studenților din căminele 15 și 16 pentru că n-au fost cumiți și-n spatele acestor clădiri se găsesc gunoaie și multă murdărie.
- La întreprinderea Viei și Vinului” se imbuteliază zilnic 32.000 l de vin, drept care greierii cîntă la lună „Să mai bem un păhărel”.
- Circa 80.000 de oameni pe an, ne anunță agenția TAROM - Timișoara, se așează pe aripi de vultur ca să zboare pînă în inima țării, București.
- Alții ung cărțile cu timp proaspăt cosit. Numai la „Biblioteca municipală”, secția Bastion, sint înscrisi în acest an, un număr de 6.326 de cititori dintre care 1.166 de studenți.
- Și pentru că mi este vorba

de 1 leu în „Cîntarul” minune Hermann și fiul, iar o rază luminoasă va indica acuzator greutatea. Trăiască tehnica grea!
- Toamna, femeie cu sini de fecioară adormită în grîu, îmbrăcată în mătasă de struguri, în păr cu o frunză de mîslin, bate la porțile de nuc ale anului, nerăbdătoare ca mireasa unui cîntecoz.
- Studenții din Timișoara, Brașov, Iași, Sibiu și alte centre universitare, au montat la o altitudine de 2100 metri, în munții Făgăraș, un refugiu pentru turiști. Au fost la... înălțime!
- Prin plămîni unui om care a trăit 75 de ani, s-au vehiculat 355.875.000 litri de aer. Oxigenul din această cantitate însă, este consumat de un singur automobil, care a parcurs distanța de o mie de km.
- Miss Litoral '77 a fost lîndra concurentă franceză Patricia Gardioux.
- Dana Nuțu, studentă la Facultatea de informatică din Timișoara a devenit pentru a doua oară campioană a țării la șah (junioare). Credem că și studiul ei, prin însușire, este făcut... mat.
- Pun pariu pe trei kile de vin de salcîm și pe o broască jupuită cu o țevă de trestie că, în acest an, studenții vor păstra o curățenie exemplară în cămine.
- Cu prilejul Festivalului național al epigramei, Brăila 1977, premiul special al revistei „Urzica” a fost acordat expoziției de caricaturi și epigrame a cnaclului „Ridendo” din Timișoara. Așa da, urzică-tură!
- În facultăți miroase a boboci zgribuliți de frigul primei ninsori (cineva mi-a spus că examenul este o zăpadă în care dorm urșii) iar noi, cei bătrîni, așteptăm să vină balul, ca să ne-mbătăm cu miresele de toamnă.
- La barul hotelului „Bega” un afiș mare: „Cafea cu frișcă și cu ciocolată”. La dorința noastră de a servi acest produs, ni s-a răspuns că nu există decît cafea „Expresso” cu 2,20. Tradus: a umbla cu cafeaua... vopsită.
- O parte a magazinului de mobilă

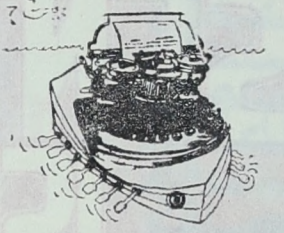

Fotografie de IOSIF BERWANGER

de studenți să nu uităm că ei au fost atît pe șantiere cit și pe litoral. Iar alții caută bobii de rouă pe sub subțoriile munților.
- La „Spitalul județean” se fac zilnic aproximativ 50 de intrări și 50 de ieșiri.
- În complexul studențesc prin fața fiecărui cămin rulează neîntrerupt „Love story”.
- La Café-bar „Bastion” se vind zilnic, vara 250 de cafele, iar iarna cca. 350. Cineva ne-a mîntit, pe cînd eram legați la ochi cu pinză de noapte că în acest lichid sint stropi de putere ursului și tinerețe fără bătrînețe, și viață fără moarte.
- Pe un colț al căminului 2 cresc fire de iarbă: monument natural închinat poetului american Walt Whitman.
- În centrul universitar Timișoara sint peste 15.000 de studenți. Iată de ce Timișorii i se mai spune oraș grădini.
- Soarele și-a instalat cortul în Piața Operei.
- Cel puțin în luna iulie Disco 33 era la... groapă (teren C.F.R.). Au vrut să trăiască pe viu romanul lui Eugen Barbu.
- În piața Nicolae Bălcescu se află un magazin „Tricotaje DO... NA”. Nu s-a pus punctul pe i.
- În aceeași piață oamenii care mai aparțin curentului iluminist vor introduce o monedă

de pe bd. Republicii nr. 10 a devenit gazda unei expoziții kitsch. Influențată poate de vecini, pictura este de... lemn-Tânase.
- Sala mică a Bastionului a găzduit, între 21-28 august, o interesantă expoziție de artă fotografică și filatelie.
- Sub un imens lacăt pus pe ușa unității 53 aparținînd I.C.S. Mărfuri, am observat în data de 2 septembrie un anunț: „Inventar, 28.08-29.08. 1978”. Vorba ceea: „nu aduce anu’ ce aduce inventaru’”.
- Soarele verii începe să fie tot mai zgîrcit cu noi. Curînd grădinile de vară și strandurile vor fi închise și doar solarul și sauna piscinei „Continental” ne vor mai aminti de căldura vacanței. Ne vor lipsi atunci doar apa sărată de mare, valurile și... vacanța.
- Din data de 17 septembrie a.c., la Muzeul Banatului se va deschide Expoziția documentară „Viața și activitatea lui Tiberiu Brediceanu”.
- Vis-à-vis de cofetăria „Crinul” a început construcția cinematografului PANORAMIC.
- Librăriile sint pline cu „Pămîntul” lui Adrian Păunescu. Deocamdată.
- Și o întrebare: pe cînd cu Poli în Mexic?
CĂTĂLIN ISMAN

năsfriingeri

Studentie perpetua

● DOUA DECENII DE ACTIVITATE A CASEI DE CULTURA A STUDENTILOR DIN TIMISOARA

În Bulevardul Tinereții, la numărul 9, funcționează de douăzeci de ani încoace Universitatea timpului liber al studenților din Timișoara, instituție în care își dau întâlniri entuziaste și sufletești, talente și pasiuni, studenți și tineri însetați de cultură, de știință și tehnică, de recreere, simpli spectatori.

Răsfoind dosare de arhivă am reținut câteva date succinte edificatoare despre ceea ce înseamnă această instituție pentru cetatea universitară timișoreană, câteva date revelatoare pentru acest moment retrospectiv.

Sfârșitul anului 1957. Se consemnează deschiderea Casei de cultură a studenților. Modestia, lipsa de experiență și alte greutăți inerente începutului nu lipsesc. „La deschidere casa nu a fost complet amenajată, mai bine zis a fost improvizată”. O dată cu începerea noului an s-a trecut la organizarea activității pe cercuri și a formațiilor artistice. „Formația de mandoline este la începutul activității și numără doar 6 membri”. „În ceea ce privește participarea la spectacole și conferințele organizate se observă o mică afinență”. Începuturi, începuturi și greutăți dar foarte rapid se trece peste momentul inițial. Casa găsim și locul cuvenit în viața universitară, cîștigînd constant interesul studenților.

Cîteva cifre sînt edificatoare în acest sens: 1958, deci numai la cîteva luni de la înființare — 264 de manifestări cu 60.000 de participanți, în 1976 — 383 de manifestări în limbile română, germană, maghiară și sîrbă cu 95.365 de participanți.

În 1957 existau 2 formații artistice, în 1958 — 3, în 1959 — 6, în 1965 — 5, în 1970 — 11, iar în 1976 — 16. În același ritm a evoluat și numărul cercurilor artistice (ajungîndu-se la 10 în 1976) ca și al celor tehnico-aplicative (3 în 1976). Pe lângă creșterea numărului formelor de activitate, crește și calitatea conținutului acțiunilor. Permanent există preocuparea pentru îmbunătățirea și ridicarea calitativă a participării studenților la manifestările de interes național. Astfel, numărul formațiilor premiate la diferite concursuri studențești și, în principal la F.N.A.S., evoluează în modul următor: în 1958 — 2, în 1959 — 6, în 1966, 1968, 1970 — 28 de premii și 10 mențiuni, la ediția a X-a a F.N.A.S. — 23 de premii cum, de altfel, numeroase premii și titluri de laureat au fost obținute și la festivalul național „Cîntarea României” despre care s-a scris pe larg în numerele anterioare ale revistei.

Pentru prestigiul de care se bucură arta studențească timișoreană un singur nume e de ajuns: „Doina Timișului” — 13 ani de existență, laureată la aproape toate edițiile F.N.A.S. la care a participat, 380 de spectacole între 1971-1975, din care 340 în țară și 40 în străinătate (Ungaria, R.F. Germania, Iugoslavia, Italia, Tunisia), circa 200.000 de spectatori, participanți la două festivaluri internaționale la Skopje (R.S.F. Iugoslavia) și la Susa — Italia (la Susa cîștigînd trofeul suprem „Castana de aur”). Și tot un nume este cîneclubul „Gaudemus” care în cei 17 ani de activitate a adus depline satisfacții celor care au activat în cadrul lui, ca și Timișoarei universitare înseși.

Aici, în cadrul Casei de cultură a studenților s-au afirmat asist. univ. Vasile Crețu (de numele lui legîndu-se unele dintre succesele ansamblului „Doina Timișului”), scriitorii ca Ion Velican, Crișu Dascălu, Șerban Foață, Aurel Turcuș, Adriana Șimlovici, criticii Cornel Ungureanu, Lucian Alexiu, poetul Mircea Bîrsilă, inginerii Vasile Moise, Gheorghe Teodosie (pasionați cineamatori), Dan Dinculescu, Gheorghe Târțan, Constantin Duma, Iosif Berwanger (foto), Ion Iovan, Valeriu Sepi, Constantin Răducanu (arte plastice), Richard Wagner, Tarnoczi Schwarz Adalbert.

Pasionați de teatru, animatori ai celor 4 secții în limbile română, germană, maghiară și sîrbă, au fost inginerii Traian Bica, Petru Țenechea, medicii Mihaela și Cristian Furnică, Ioan Plenet, Alexandru Barabaș, Liubomir Stepanov ș.a.

Alte nume: Dorina Rotariu, Elena Parpală, Tudor Peșan (cercul de presă), Niculina Petrică, Marilena Strejaru, Sergiu Țapuchievici, Livia Popescu (muzică ușoară), Dorin Cuibaru, Laza Knejevici, Ana Corneanu (muzică populară), Ecaterina Katz, Alina Frățilă, Ștefan Șimon, Toma Făncescu (dansatori), Christman Francisc (cvintetul german), Ioța Bugarschi, Zăca Bădică (activitate politico-ideologică), Marius Bocereanu (cercul de ateism), Octavian Cazan, Petru Andrei (Student-Club).

Dintre preocupările actuale ale Casei de cultură a studenților s-a permanentizat atragerea studenților la conceperea și organizarea acțiunilor, exercitarea rolului său de îndrumare metodică a activității cultural-educative, a creației artistice, îndrumarea activității cînecluburilor și a formațiilor artistice, a cercurilor din institute, crearea unei vieți culturale specifice fiecărei facultăți, creșterea activității cultural-educative din cămine, diversificarea genurilor abordate, îmbogățirea repertoriului și a calității artistice a spectacolelor.

Sub egida Casei s-au organizat numeroase schimburi de experiență, s-au editat plachete, s-au organizat întâlniri cu diferite personalități ale vieții noastre politice, tehnico-științifice și artistice, simpozioane, mese rotunde, dezbateri politice și etice concursuri.

Deși am amintit deja o parte dintre formele actuale de activitate, nu este lipsit de interes să le trecem în revistă pe toate. Întîi formații: ansamblul „Doina Timișului” (orchestră, dansuri și grup vocal), grupul folcloric sîrbesc, teatru în 4 limbi, muzică ușoară grupuri folk, dans modern, brigadă artistică. Cercuri existente: cînecluburile literare „Pavel Dan” (în limba română), „Lătohatár” (limba maghiară), „Universitas” (limba germană) și „H.G. Wells” (science-fiction), cercurile de arte plastice, de decorații interioare și foto, cîneclubul, cercul de presă, de radioamatori, de psihotronică. Alte forme de activitate: „Cineart”, „Mapamond plastic”, Geografie turistică, Bridge, Șah, Clubul melomanilor, Cercul de psihosexologie, Intim-Club, Clubul studenților, Student-Club.

Activitatea desfășurată de studenți s-a bucurat de îndrumarea unor cadre didactice precum: Stela Mirel, Rodica Bărbat, Ion Obrobot, Francisc Albert, Yvonne Lucaș, Corneliu Popeși, Ioan Pandur.

Pentru modul în care și-au exercitat rolul de moduliști și instructori, pentru modul în care au contribuit la succesul acțiunilor studențești, merită amintiți: Petre Păcinianu, Maria Cîmpeanu, Daniel Tei, Dorel Țăpîrdea, Constantin Vintilescu, Viorel Marineasa, Cornel Secu, Emilian Dumitru, Achim Ciucurel, Daniela Dinu, Nicolae Lengher, angajați permanenți și Sandu Dragoș, Iacob Cornea, Adrian Berzescu, Emil Reus, Victor Odillo Cimbru etc, colaboratori externi.

Și, sigur că într-o eventuală monografie ar sta la loc de cinste și numele directorilor ei: Ion Pera, Victor Ardeleanu, Ion Popa, Richard Sirbu și Valeriu Panasiu.

Ce putem ura Casei de cultură a studenților acum la cei 20 de ani de studenție continuă? Să fie ca și pînă acum o prezență permanentă și căutată în configurația spirituală a municipiului, a județului și a țării, adică tocmai ceea ce-și dorește însăși studențimea timișoreană.

MARCEL SAMANTA

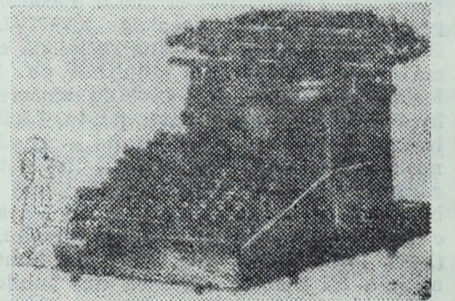
Mihai Cojocarul sau nea Mișa, cum i se spune, este cel mai vechi angajat al Casei Studenților din Timișoara, cel care a fost mereu prezent la acțiunile și istoria nescrișă a acestei instituții.

Cei douăzeci de ani petrecuți aici s-au confundat cu pasiunea sa din tinerețe — electrotehnica. Angajat inițial ca operator, s-a calificat apoi ca electrician și sonorizator fără a se feri să execute unele lucrări de electronică, despre care se vorbește că ar fi singurul din oraș în măsură să le ducă la bun sfârșit. Cei care i-au pășit pragul cabinei de la etajul întâi al Casei Studenților, și au văzut instalațiile de acolo, sau masa plină cu fel de fel de aparate desfăcute, s-au convins de asta. Drumul nu i-a fost tocmai ușor. Își amintește de venirea lui la „Casă”; actuala-i cabină, era un balcon astupat, neiluminat, în care a pătruns la lumina chibritului. Că sala de spectacole de azi era o sală dreaptă, de gimnastică pe care mai stăteau fixate scările și aparatele sportive. De stații de amplificare, sau alte aparate radiofonice, nici vorbă. Prima a confecționat-o chiar el, iar apoi s-a cumpărat una de ocazie de la București, nu tocmai grozavă, dar față de alte instituții, era totuși ceva. Dacă ne gândim bine, nea Mișa (de fapt i se spune simplu Mișa) a fost primul disc-jockey de la „Casă”, pe vremea cînd, de la el din cabină se difuzau tangouri și valsuri pe care tinerii de atunci dansau într-o altă sală. Au urmat, an de an, instalații, dotări și mai mult autodotări, la care indispensabil a fost același Mișa. Înălțarea sălii de spectacol, împinzirea ei cu reflectoare au însemnat metri de spărturi în zid, tuburi cu zeci de circuite de la scenă la cabina de

Vă rog să-mi acordați...

...5 minute pentru un mic plan de bătaie. Tu faci asta, tu asta, lasă că face Mihai treaba aceea, tu te du pînă la... Intre timp eu o să mă ocup de... Ați înțeles ce aveți de făcut fiecare? Bun! Atunci la treabă... Fetele, voi grăbiți-vă cu pavoazatul și cu gustarea... bun... putem începe! Pledoarie pentru un anume fel de seară. Pregătirile fiind făcute să intrăm, odată cu cele cîteva fete sfioase, invitate la seara grupei de către băieții aflați în majoritate, într-o sală, pînă mai ieri cu o înfățișare cu totul și cu totul obișnuită, astăzi însă mai intimă, mai caldă, mai plăcută.

Era să uit! Să facem cunoștință: ea este Mirela, ea Gabriele, ea... Ah, văd că vă cam cunoașteți! Bine, atunci să începem! Liviu și Doina ați promis că veți deschide dansul! Așa, fără teamă, poftiți cu toții în ring și distracție plăcută!

Vă propun o mică pauză. Și ca ea să treacă cît mai plăcut aș vrea să încercăm un joc. Radu, vrei să mă ajuți? Vreau trei băieți și trei fete... haideți, curaj... Bun! Uitați în ce constă el...

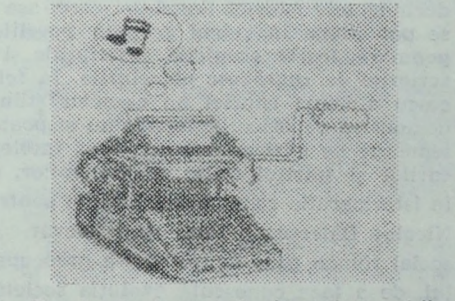
Văd că v-ați distrat. Să încercăm altul... Dacă sînteți de acord că propun o partidă de dans. Ce-ați zice ca la acest dans fetele să-și aleagă partenerii...

Și acum o surpriză pentru voi. Avem plăcerea de a avea printre noi pe poetul... care va încerca să vă recite ceva din creațiile lui... Cred că sînteți de acord să-i mulțumim pentru aceste cuvinte frumoase și să încercăm, împreună, să derulăm cîteva din aspectele literare care vă interesează... Cristian, văd că ți-ai adus chitara. N-ai vrea să încerci să prelungești acest moment liric, atît de frumos și emoționant, cu cîteva din acele cîntece pe care ți le îndrăgim și fredonăm.

Văd că invitatele noastre ne-au pregătit o surpriză. Să le dăm cuvîntul... Le mulțumim. Nina te-am auzit adesea recitînd din Sorescu. Nu vrei să încerci și acum? ... Dacă sînteți de acord l-aș ruga pe Dan și Doina să ne ofere un mic recital de dans. Mi-aduc aminte că sînteți membri ai formației de dans modern...

Și-acum v-aș ruga să-mi dați voie mie și lui Virgil să vă prezentăm cîteva momente mai vesele. Nu garantăm că o să rideți decît de calitatea textelor...

După atîta dans și voi bună vă propun un concurs. El se intitulează...

Dar iată că a sosit clipa despărțirii. Orela au trecut așa de repede și sentimentul de tristețe, că părăsim o seară în care am reușit să ne simțim bine, un colectiv așa cum ni-l dorim cu toții, o seară în care ne-am simțit și mai uniți căci am văzut colegul altfel decît în fața cursurilor. Ne copleșește făcîndu-ne însă mai dornici de a o repeta. La revedere, prieteni.

V. D. TOT

„Întineresc parcă aici între tineri”

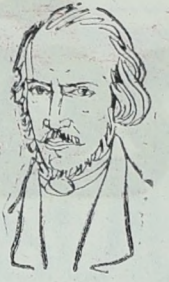

comandă. Sau interfonul cabină-scenă, interfonul birouri-poartă-ateliere, orga de lumini, radioamplificarea, zeci de feluri de reparații și alte instalații au trecut prin mîinile sale. Greuți au fost și ele: lipsa pieselor de schimb, uzura morală a aparatelor folosite, slabul randament al acestora. A găsit multă înțelegere în conducerea casei, a fostului director Popa, a celui de azi, Valeriu Panasiu — „un spirit de mare gospodar”. Pe masa sa de lucru, într-o concepție personală, este o orgă modernă de lumini cu reglator manual și automat de impulsuri, cu faruri de Dacia (pentru că becurile de reflectoare se primesc foarte greu) și pentru că din 18 reflectoare noi cîte au comandat, au primit doar două. De asemenea în lucru, un preamplificator cu 12 intrări, pentru scenă, o cabină tonică de imprimări pentru Radio student și cîneclub.

Deși sînt multe zile cu „bătaie de cap”, festivaluri, spectacole, repetiții, deși la 44 de ani nu-ți mai este așa ușor să cari și să alergi cu valize și reflectoare, să le tot montezi și să le tot împachetezi, nu ar părăsi această muncă, unde parcă întinereste alături de atmosfera tinerească a colectivului și a celor ce frecventează Casa Studenților.

IOAN BĂCALETE
Fotografie de GH. TARTAN

SENTIMENTUL ISTORIEI

Nu este greu să înțelegem de ce figura lui Bălcescu a inspirat atîta oameni de cultură — spre exemplu Camil Petrescu, Eugen Jebeleanu și Ion Barbu —, care i-au închinat unele din operele lor: acest tînăr viteaz, mort la vîrsta de 33 de ani într-un oraș străin, departe de poporul său pentru care luptase cu dăruire este simbolul unei generații și unei revoluții — aceea a pașoptiștilor — care, prin idealurile ei, va rămîne unul din momentele cele mai însemnate în istoria României.

Este frumos de a putea scrie despre el. Pentru mine, totuși, este ceva care mă preocupă. Ce să zic eu, o italiancă abia licențiată, colegilor mei români care știu așa de bine istoria patriei lor? Cu toate că am ales ca subiect al lucrării de licență chiar pe Nicolae Bălcescu, cred că ar fi prea plictisitor să fac un fel de rezumat al tezei. Pe de altă parte, n-am lucrat la ea cu pretenția de a scoate la lumină documente noi privitoare la Bălcescu ci, pur și simplu, pentru că m-a impresionat viața lui intensă ca revoluționar-democratic și am încercat să o fac mai cunoscută la noi în Italia.

Ășadar n-am să scriu ceea ce am spus în teză, ci numai cîteva considerații.

În primul rînd, aș vrea să remarc locul lui Bălcescu în istoriografia românească. Ea poate să fie despărțită în patru perioade care se referă și la deosebite momente din istoria țării: perioada analiștilor, a cronicarilor, a istoricilor și aceea a contemporanilor, cuprinzînd, respectiv, secolele XV-XVI, XVII-XVIII, XVIII-XX pînă la revoluția socialistă cu care se afirmă epoca istoriografiei științifice pe baza marxism-leninismului. Spre deosebire de mișcarea literară care în secolul trecut s-a dezvoltat în Țările Române sub influența franceză, istoriografia — al cărei moment de naștere este mult mai vechi — își cîștigă atunci un caracter nou și cu totul modern. După anele în limba slavă, ca de pildă aceea a lui Macarie din 1542 și cronicile moldovenilor Grigore Ureche, Miron Costin (1675), Ion Neculce, prin opera lui Mihail Kogălniceanu și a lui Nicolae Bălcescu sînt publicate documente și izvoare interne al cărui studiu va permite istoriografiei românești să ajungă repede la nivelul celei occidentale. Este adevărat că încă în prima jumătate a secolului al XVIII-lea românii au avut un mare istoric — Dimitrie Cantemir — care nu s-a mărginit să povestească faptele strămoșilor, ci a arătat toată grija lui față de popor. El a și susținut teza originii latine a românilor, idee fundamentală la scriitorii transilvăneni Samuil Micu (Klein), Gheorghe Șincai și Petru Maior. Dar cînd în Țara Românească a apărut Nicolae Bălcescu, aceeași istoriografie a Școlii Ardelene mergea spre decădere; singurul istoric valoros era atunci Mihail Kogălniceanu. Bălcescu i-a fost întotdeauna foarte apropiat sufleteste. Cu el a avut legături încă înainte de revoluția pașoptistă. În 1844 a început, practic, colaborarea cu revista *Propășirea*, pe care Kogălniceanu o edita la Iași (împreună cu V. Alecsandri, P. Balș și Ion Ghica), publicînd studiul *Puterea armată și arta militară de la întemeierea principatului Valahiei pînă acum*, la care a adăugat mai tîrziu articolul *Comentarii asupra bătăliei de la Cîmpii Rigăi sau Cosova*. Anul următor a lucrat cu August Treboniu Laurian la editarea primei reviste de istorie din Țara Românească *Magazinul istoric pentru Dacia*, considerată de întemeietorii ei ca o publicație de documente și materiale referitoare la istoria națională. Să citim primele fraze din *Prospect*, întocmit de autori: „Istoria este cea dintîi carte a unei nații. Într-însa ea își vede trecutul, prezentul și viitorul... Vai de acel popor care și-a pierdut religia suvenirilor”. Greșeala cea mai mare pe care au făcut-o mulți istorici de pînă atunci, după părerea lui Bălcescu, se datorează faptului că ei „nu ne-au dat de cit biografia stăpînitorilor”. În vreme ce „partea cea mai interesantă a istoriei, instituțiile, industria, comerțul, cultura intelectuală și morală, obiceiurile și chipul de viață s-au trecut sub tăcere. Considerînd că istoricul trebuie să lucreze folositor și pentru difuzarea ideii naționalității în patria lui, în *Cuvînt preliminaru despre izvoarele istoriei românilor* explică necesitatea de a culege toate documentele istoriei României care, așa cum spune el, se pot aduna în cinci grupe: *poeziile și tradițiile populare, legile cronicele, inscripțiile și monumentele, scrierile ce zugrăvesc obiceiurile*. În felul acesta Bălcescu atribuia istoriei un caracter științific, deoarece demonstra că orice activitate nu se poate să nu se întemeieze pe fapte adevărate. După înțelepciunea cronicarilor și spiritul critic al ardelenilor, el mai aducea în istoriografia românească iubirea pentru poporul său. Nicolae Bălcescu a fost, într-adevăr, primul istoric social român prin faptul că s-a preocupat, în lucrările lui, de a face cunoscută evoluția societății și aceea a claselor sociale românești. În vreme ce pînă și unii contemporani ai săi, care au luptat împreună cu el în 1848, se uitau spre țărănime cu indiferență. Bălcescu i-a închinat scrierile lui cele mai prețioase: *Despre starea socială a muncitorilor plugari în Principatele Române în deosebite timpuri* (1846), *Despre împroprietărirea țăranilor* (1848), *Reforma socială a români pe care a tradus-o în franceză și publicat-o în 1850 cu titlul *Quésition économique des Principautés Danubiennes**. După cum a remarcat istoricul G. Zane,

REVOLUȚIA ca ideal și destin: BĂLCESCU

conținutul acesteia din urmă a fost utilizat indirect de Karl Marx în redactarea părții a treia a volumului I al *Capitalului*, ceea ce demonstrează valoarea științifică a lucrării istoricului român.

A doua considerație despre Bălcescu se referă la originalitatea gândirii sale. Prin voința de a cunoaște trecutul, prin felul lui de a privi poporul, Bălcescu nu se desprinde de romanticii occidentali — îndeosebi de Jules Michelet — care au găsit în izvoarele cele mai vechi ale patriei lor sprijinul la lupta pentru realizarea progresului social-național. Dimpotrivă, el este adînc inserat în școala lor. Se știe că, după studiul operelor clasice, Bălcescu a citit pe acelea ale contemporanilor, ca de pildă, a italianului Cesare Cantù, a polonezului Adam Mackiewicz, a francezului Edgar Quinet. Cunoașterea ideilor acestora nu l-a împiedicat totuși pe Bălcescu să fie mereu istoricul națiunii sale. Ca și stolnicul Constantin Cantacuzino, învățatul valah al cărui nume este printre matriculele Universității din Padova din anii 1667-1668, și a cărui bibliotecă Bălcescu a consultat-o în perioada detențiunii sale la Mărgineni, el afirmă unitatea etnică și spirituală a ro-

PRIETENI AI ROMÂNIEI

„Noi, cei care studiem limba română și vă vizităm țara, sîntem prietenii și partizanii României, oriunde, pe meridiane”.
(Mirella De Martini — revista „Cronica” nr. 52 (465), 27 decembrie, 1974, dintr-un interviu consemnat de Mihai Tatu-lici).

Am întîlnit-o pe Mirella De Martini la București în urmă cu mai multe luni. Studentă la Facultatea de istorie a Institutului de limbi romanice din Padova (Italia), venise la București pentru a-și pregăti lucrarea de licență.

Revenise pentru a cincea oară în România cunoscînd deja istoria, geografia și cultura țării noastre, vorbind cu ușurință limba română, pe care o îndrăgise. M-a surprins că tema aleasă pentru lucrare era Bălcescu și că „ocazia” alegerii s-a datorat trecerii, în urmă cu patru ani, prin Piața Nicolae Bălcescu din Timișoara dar și interesului ei pentru istoria Europei Răsăritene, îndeosebi aceea a României. Pentru că timpul îi era prețios în acele zile, frecventînd aproape toate bibliotecile Capitalei întreprindevă discuții cu profesorii de istorie, studiînd conștient, am convenit ca după susținerea tezei la Padova, să redacteze și pentru cititorii revistei „Forum Studentesc”, în limba română, ceva din

cele cuprinse în lucrare. Înainte de a pleca la un seminar de sociologie ce avea loc la Belgrad, Mirella De Martini ne-a transmis articolul promis, articol care cuprinde trei puncte de vedere ale tezei sale, cu titlul „Nicolae Bălcescu nella rivoluzione romeno de 1848”. Cele trei considerații aparțin primei părți „Per un' analisi del suo pensiero” (a doua parte fiind intitulată „L'attività rivoluzionaria”), și anume capitolul introductiv (puncte referitoare la istoriografie, viața și opera lui Bălcescu) și din capitolul „Alicuneri riflessioni sull'ideologia di Bălcescu e quella di Mazzini” (referitor la analiza raporturilor ideologice dintre cei doi revoluționari).

Mulțumindu-i pentru colaborare o așteptăm și cu alte materiale și îi urăm succes la viitoarea lucrare de doctorat, despre care ne-a mărturisit că ar dori să o susțină în România.

I. BACALETE

mânilor dincoace și dincolo de Carpați. De aici necesitatea realizării unității politice și teritoriale, de care revoluționarul nostru vorbește într-o formă mai mult sau mai puțin evidentă în lucrările: *România și faniarioții* (1845), *Privire asupra stării de față, asupra trecutului și viitorului patriei noastre* (1847), *Drepturile românilor către Înalta Poartă* (1848), *România viitoare* (1849), *Mersul revoluției în istoria românilor* (1851), *Mișcarea românilor din Ardeal la 1848* (1851). Originalitatea gândirii lui Bălcescu constă în imbinarea armonioasă a elementelor diferite care îi provin din locuri îndepărtate în timp și în spațiu. Folosind izvoare cîteodată contradictorii, el a reușit să dea o explicație dialectică a procesului dezvoltării. Într-adevăr, cu tot mesianismul lui foarte aprins — așa cum a remarcat criticul literar G. Călinescu — după care însuși progresul este un mers providențial, concepția lui menține un caracter pozitiv. De aceea Bălcescu ocupă un loc remarcabil în filozofia istoriei românești.

A treia considerație este drept o consecință a felului de a gândi al lui Bălcescu. El nu numai că a subliniat rolul hotărîtor al maselor populare în istorie ci, după acest principiu, coerent cu ideile sale, a lucrat pentru dezlănțuirea revoluției, pentru ca „românul să nu fie numai liber, dar și proprietar”, pentru a cuceri „unitatea și libertatea națională” (*Mersul revoluției...*). *Activitatea lui Bălcescu ca revoluționar a fost continuă*. Chiar dacă de cîteva ori s-a retras formal din viața politică, gîndul lui a fost mereu la revoluție, înainte și după 1848. În 1840 a participat la conspirația inițiată de Mitică Filipescu care urmărea desființarea privilegiilor boierești și împroprietărirea clăcașilor; în 1843, după eliberare, împreună cu Voinescu II a fost membru al *Societății literare* și, în același an a întemeiat organizația revoluționară *Frăția* împreună cu Ion Ghica și Christian Tell. În 1845 a călătorit prin Moldova și Transilvania unde a strîns legături cu elementele progresiste de aici în vederea unor acțiuni comune. Anul următor, la Paris, a frecventat ședințele *Societății studenților români* și a fost prieten cu Paul Bataillard și alți radicali străini. După prima sa călătorie în Italia din 1847, izbucnirea revoluției burghize din Franța îl găsește din nou la Paris. Aici ia parte la manifestațiile de stradă ale poporului. Rolul lui Bălcescu în revoluția română din 1848 este bine cunoscut. În iunie, odată cu adunarea de la Izlaz a început insurecția Țării Românești, unde Bălcescu a acționat ca să ridice la răscoală masele din regiunea Prahova. Apoi a fost secretar al guvernului provizoriu, a luptat împotriva oportunismului lui Heliade Rădulescu, pentru împroprietărirea țăranilor și introducerea votului universal. Pînă la urmă a crezut în revoluție. De aceea, în cursul anului 1849, a plecat în Transilvania cu sarcina de a înlătura vrajba semănata între români și unguri. S-a întîlnit cu Lajos Kosuth la Debrețin și cu Avram Iancu în Munții Apuseni, iar după înfrîngerea armatei maghiare la Șiria a trebuit să fugă spre occident. Corespondența lui din perioada exilului mărturisește încrederea în revoluția viitoare. La realizarea ei Bălcescu a contribuit cu toate mijloacele posibile, de la propagandă pînă la calea diplomatică. Cunoscuta lui frază din 1850: „J'étais fatalament, en quelque sorte, poussé à être révolutionnaire. J'avais commencé la vie en ne faisant mettre en prison pour la révolution et prison oblige comme noble” este credința sa revoluționară.

Și încă o considerație, aproape de importanță europeană a lui Bălcescu. Istoric modern, cel mai democratic fruntaș al revoluției pașoptiste, este o figură de căpetenie în istoria culturii românești. Faima lui a depășit repede hotarele patriei și s-a răspîndit în alte părți ale continentului. Trebuie să amintim că la aceasta a contribuit difuzarea scrierilor despre el făcută abia începînd din 1944 și că istoriografia contemporană a pus mare prețuire pe opera lui Bălcescu. Dar, de fapt, importanța în acest sens a fost în primul rînd activitatea sa desfășurată în cadrul european și legăturile lui cu revoluționarii și cărturarii străini, care i-au permis să fie apreciat pe diferite meridiane ale lumii. Nu numai autori români, ca V. Maciu, D. Berindei și Al. Balaci au vrut să-l facă mai cunoscut în străinătate pe Bălcescu, ci și cercetătorii italieni A. Tamborra, G. Falzone, M. Leporatti, maghiarul Z. Toth, etc. Este o manifestare de recunoștință adusă marelui revoluționar care, în ultimii ani ai vieții, se simțea tot mai apropiat de gîndirea republicanului italian Giuseppe Mazzini. Încrederea celor doi democrați în afirmarea principiului naționalităților, chiar după înăbușirea revoluției din 1848-1849, reprezintă dorința comună spre unitate și independență.

Din nenorocire, Bălcescu n-a putut să asiste la aceste două evenimente pentru care și-a dat viața. El a murit la Palermo acum 125 de ani neputînd completa nici lucrarea *România supt Mihai-Voievod Viteazul*. Mesajul pe care l-a lăsat tinerilor din toate timpurile este participarea continuă la viața politică contemporană. De aceea nu-l vom uita.

MIRELLA DE MARTINI

ITALIA, Feltre (Belluno), 15 iunie 1977

O vară pe măsura tinereții noastre

COLEGII MEI, BRIGADIERII

Peste 150 de studenți timișoreni, viitori constructori, au contribuit în această vară, cu forța brațelor și cunoștințele dobândite în amfiteatre, la edificarea unui obiectiv de importanță națională: Canalul Dunăre - Marea Neagră. S-a perpetuat astfel tradiția îndrjiților brigadieri, s-a creat posibilitatea contactului direct cu viitoarea profesiune.

Așadar, de la începutul lui iunie, studenții ai anului al III-lea Construcții hidrotehnice, de la Facultatea de Construcții, alături de alți tineri timișoreni, și-au petrecut vacanța pe șantierul Valea Seacă - Basarabi, la punctele de lucru Medgidia, Cernavodă sau Valea Seacă. O vacanță ca oricare alta am spune, dar care a căpătat o valoare în plus prin satisfacția muncii împlinite, a contribuției fiecăruia în parte la realizarea unui obiectiv de investiții de importanță națională, pe cel mai mare șantier al brigadierilor.

Obiectivul aparatului de fotografiat mi s-a părut neputincios pentru a ilustra tumultul șantierului și atunci nu am pregetat ca dintr-o filă de hirtie să-mi improvizez un carnet de reporter pentru a consemna fapte de muncă. Frunți din primele zile pe șantier, studenții Eugen Susma, Mircea Hamat, Dumitru Vintilă, Aurelian Popa, Constantin Duță, Pompiliu Bilă, Ioan Crina și-au manifestat satisfacția faptului că s-au dovedit capabili să ducă la bun sfârșit munca incredintată să dovedească „pe viu” trăinicia cunoștințelor dobândite prin studii. Lucrând alături de muncitori căliți pe șantierele de la porțile de Fier, Brașov sau Giurgeni-Vadu Oii, studenților le-a fost dat să cunoască adevărata atitudine muncitorească și, ceea ce este mai important, și-au însușit-o întocmai.

Totodată n-au uitat că sint tineri, că după o zi plină pe șantier au încă puterea să incingă o „miuță”, dar organizați într-un campionat ad-hoc, au știut să găzduiască așa cum se cuvine cenzorul „Flacăra”, iar duminicile și le petreceau pe înșorita plajă din Mamaia. De neuitat, ne-a relatat unul dintre interlocturi, a rămas întâlnirea cu specialiștii care au proiectat Canalul Dunăre - Marea Neagră, cu un colectiv de redactori ai revistei „Știință și tehnică”, precum și alte numeroase activități culturale-educative.

Despărțindu-mă de colegii deveniți acum brigadieri, din goana trenului imi iau rămas bun de la cabanele pastelate, orînduite armonios, de terenurile sportive. Regret despărțirea de tinerețea șantierului național Dunăre - Marea Neagră, unde de la începutul lui iunie...

GHEORGHE TĂRȚAN
Fotografiile autorului

Foto : CORNEL COLCHER

Foto : CONSTANTIN DUMA

● Vastul șantier craiovean cere timp, muncă și dăruire (sus). ● La supraetajarea edificiului Facultății de mecanică studenții au avut o importantă contribuție (stînga). ● Calificativele constructorilor pentru studenții mediciști au fost de „bine” și „foarte bine” (dreapta). ● Pe șantierul Dunăre - Marea Neagră studenții și-au însușit o adevărată atitudine muncitorească (jos).

ȘANTIERE TIMIȘORENE

Bilanțul muncii patriotice efectuate de studenții timișoreni în această vacanță i se adaugă și rezultatele obținute pe șantierele de investiții ale Centrului universitar. Astfel o bună parte a studenților de la I.M.T. au participat, cu muncă necalificată și lucrări auxiliare la înălțarea unui nou cămin și a unei cantine a institutului, alături de constructorii de la T.C.M.T. Activitatea în sine a constituit un al doilea examen după cel de admitere, pentru proaspeții „boboci”, organizați în grupuri de câte 35 de studenți, în două schimburi. Cît despre calificativele constructorului, acestea au fost de „bine” și foarte bine”. La I.A.T. studenții au contribuit cu forța brațelor lor la îmbogățirea zestrei edilitare ale institutului cu încă două cămine, ceea ce, practic, înseamnă 900 de locuri în plus pentru cazare. De asemenea clădirea Facultății de mecani-

că se află în curs de supraetajare și aceasta tot cu prețiosul ajutor al studenților.

Totodată, din inițiativa Uniunilor Asociațiilor studenților comuniști din institute, sub îndrumarea comitetului de partid din C.U., în această vară studenții ai Universității și ai Institutului politehnic „Traian Vuia” au prestat un important număr de ore de muncă patriotică pe șantierul tineretului de la Combinatul petrochimic „Solventul”, alături de alte categorii de tineri din oraș. Munca prestată la obiectivele amintite, la care se adaugă și lucrările executate în Complexul studențesc se cifrează valoric la peste un milion de lei. Este și aceasta o manifestare a adevăratei tinereții în politica înțeleaptă a partidului, recunoștința pentru condițiile de studiu, de viață și de muncă ce le-au fost asigurate cu grijă părintească.

„LUNGA VARĂ CRAIOVEANĂ”

„Am venit cu toții la Craiova
Civilisti și-o mină de drumari
Ca să facem cum grăise slova
Dovada a trei luni de fapte mari”.

(Din imnul studenților timișoreni)

De ce și-au numit așa studenții anului III C.F.D.P. și C.C.I. din Timișoara vacanța?

Pentru că vastul șantier craiovean cere timp, muncă și dăruire. Bănia a fost și va fi cel puțin o vară o cetate a muncii de reconstrucție care impune conjugarea tuturor eforturilor celor ce muncesc aici, ca simbol al eroismului cotidian a celei mai puternice solidarități umane.

I-am găsit pe colegii noștri într-o pauză binemeritată, în care oboseți fiind își încercau puterile la fotbal. I-am însoțit la un Cill-Cola rece, oprit cu regularitate de vînzătoarea de la cofetăria de peste drum.

„Cînd am văzut cît a suferit orașul am știut că vom avea de lucru. Am trăit tot timpul cu speranța că vom face mult, că vom termina totul. Mai este însă de lucru și chiar dacă ni s-a spus că am depășit planul, chiar dacă prin grija asociației și a cadrelor didactice vom face o excursie în nordul Olteniei și alta la Transfăgărășan, chiar dacă nu peste mult timp plecăm de aici cu laude, avem sentimentul neîmplinirii. Pentru că lăsăm Craiova muncind! (Ghiță Horja, III, C.F.D.P.).

Mi s-au confirmat toate acestea. Orașul e aproape de lustrul final în citeva din cele mai importante puncte ale sale: Institut, Universitate, Liceul „Nicolae Bălcescu”, Complexul agronomic, toate trecute prin mîinile lor.

Am aflat de la tovarășul ing. șef de lucrări Carmen Conrad că s-a îndeplinit și chiar depășit planul la lucrările de manoperă conform proiectului de consolidare făcut de Catedra de Beton a Facultății de construcții Timișoara. Nu peste mult timp se va trece la lucrări productive ca tencuitul, toncretarea clădirilor reparate pînă la darea lor în folosință în perfectă stare de funcționare.

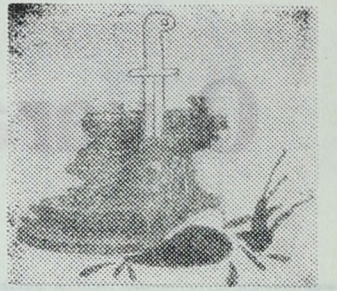
Șpițul, ciocanul, barosul, ochelarii, casca și palmele și-au dat un examen valoros obținînd calificativul foarte bine în mîinile viitorilor specialiști constructori, pregătiți la Timișoara.

Stîngă Mircea, Tichil Virgil, Leister Erika, Tănăsescu Marcel, Neța Oliviu și pe același podium studenții anului I, II, și III aflați în cele trei luni de muncă patriotică, au făcut dovada deplinei înțelegerii a momentului tragic trăit de inima Olteniei, a solidarizării tuturor tinerilor în frîntul întregului popor condus de partidul comunistilor.

Craiova le va mulțumi cînd îi va primi în vizită în vacanțele viitoare prin ospitalitate, frumusețe și tinerețea ei viitoare. Acum, orașul e oboseit, dar muncește și se înalță. Nu va avea timp să-i însoțească cu mulțumiri pe eroii timișoreni dar să-i primim noi - complexul, institutul, orașul - cu florile umanismului și colegialității, cu tradiționala urare de „baptă” la examenul vieții și carierei lor pe care și-au început-o pe ȘANTIERUL OMENIEI.

SANDA PRIVEGHIU

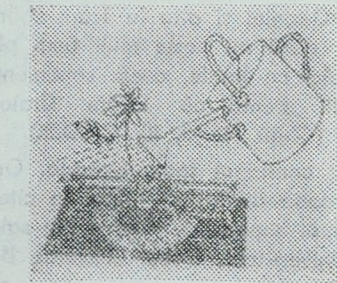
arguiment

PRO ȘI ANTI COEFICIENT (Restanță)

Primul nostru demers care îndemna la o mai minuțioasă aplecare, la o mai lucidă reflecție, la o multilaterală cercetare și, neapărat, la o revizuire a revizuirii sistemului de notare în varianta de la facultatea de mecanică, n-a fost decît o primă luare de poziție mai fermă, care a fost într-adevăr ascultată; luată în seamă, ba mai mult, asupra ei s-a zăbovit îndelung, nu pentru a o studia ci pentru a o combate cu orice preț. E foarte bine că s-a hotărît instituirea, unei comisii de dovedire a „netemeinicii” opiniei noastre. E primul cîștig al numeroaselor dezbateri în cadrul adunărilor generale A.S.C., al discuțiilor cu cadrele didactice, al opiniei evasigenerale studențești privind sistemul testelor și coeficientului rămase pînă acum fără mare ecou. (Totuși, acestea au obligat la succesive reveniri, catalizînd reacția multor slăbiciuni ale noului sistem).

Înainte de a exprima prezumțiile noastre, cred că nu este superfluu să revădăm, conform principiului democrației noastre socialiste, dreptul la opinie al studenților în problemele majore ale formării lor profesionale.

De zice că nimeni nu va contesta acest drept, dar mai sînt încă și din aceia care găsesc nimerit, în ocazii nu tocmai adecvate, cînd confruntarea e total inegală prin forța împrejurărilor, să ne „reproșeze” luarea de opinie. Apoi, am vrea de la bun început să se spulbere acele nejustificate îndoieli asupra bunelor intenții și dorinței constructive ale opiniilor noastre și am mai dori ca să se țină seama de faptul că actul nostru este conștient, responsabil, că vizează îmbunătățirea activității și că nicidecum nu are în vedere lezarea în vreun fel a autorității și prestigiului de care se bucură dascălii noștri (cei care experimentează, caută și aplică continuu elemente noi pentru perfecționarea învățămîntului nostru superior).

Între timp, a avut loc sesiunea, cea care a fost indicatorul de culoare — deci de eșec sau succes — al primului semestru de practică al sistemului test-coeficient. Nu sînt în măsură să fac o apreciere globală. Voi scoate în evidență numai aspectele care indiferent de concluzia pe ansamblu constituie înclinații, manifestări ale unor rigidități nejustificate.

Controversatul coeficient oricî s-ar zice, ar putea constitui o poliță de asigurare deci ar ține de protecția studentului. Cum se calculează el, rămîne însă un mister la fel ca și formula oțelului din săbiile de Toledo. Cert e că nu există o relație generală pentru toată

lumea; fiecare materie (cum, de altfel, e firesc) are criteriile sale. Ceea ce-i comun e modul de notare al testelor la care se absentează (motiv, nemotivat): nota 2. Sustragerea de la teste e o tactică, dar nicăieri — bănuiesc — nu se apreciază în lipsă. Mai ales atunci cînd studenții mai pot și chiar mai sînt cu adevărat bolnavi. ba mai

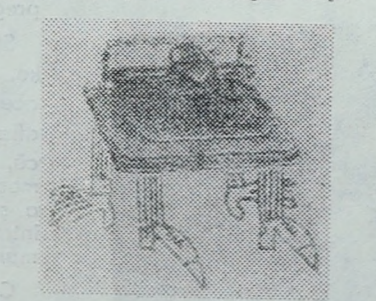

mult, cînd răspund cu solitudine unor acțiuni ale asociației (drept că la unele obiecte se ține cont de activitatea obiectivă în sensul că nu se penalizează absențele, dar nu la toate).

Nu există nici o formă de recuperare a testelor, decît sporadic, atunci cînd nu se poate face media, lipsind termenul al doilea la adunare (încă o dovadă a zgomotului mare în jurul lor și a importanței minime). Și, totuși există o formă de motivare: „subsemnatul, student în anul... vă rog să binevoiți a-mi elibera o adeverință cum că am adus o adeverință în care se adevărește că am lipsit motivat în zilele...” în urma acestei cereri verbale primește de la secretariatul facultății un bon de mină cu efect neutralizator asupra absențelor la teste.

La toate obiectele se ține cont de atitudinea față de disciplina respectivă. ATITUDINE, atitudine, s.f. 1) Ținută sau poziția capului. 2) Fel de a fi sau a se comporta (reprezentînd o anumită concepție) comportare. „A lua atitudine” = a-și afirma cu hotărîre punctul de vedere.

Atitudinea la noi e în accepțiunea 1) a cuvîntului sau în accepțiunea 2) Dacă e în prima: fără cuvinte. Dacă e în a doua, de comportare, atunci nu înțelegem cum principul dublării notei obținute la laborator — plus teste — reflectă atitudinea studentului față de obiect? Se poate întîmpla să pri-

vești disciplina în cauză cu foarte multe interes și simpatie, dar rezultatele tale să fie necorespunzătoare (căci, examenul și în lumina noului sistem înseamnă și încetățenita „baftă”). Cum la fel de bine se poate întîmpla ca un student care absentează dintr-un motiv sau altul la cursuri sau seminarii să fie mai conștient decât cei prezenți fizicește și să se prezinte la examene mai pregătit decît aceștia.

Și apoi decanatul ia măsuri împotriva celor care se raliază în armata chiușanșilor, administrîndu-le M.S., M.S.A., exmatriculări etc. O a doua sancțiune pentru aceeași faptă nu mai poate fi legitimă. Și tot în privința notării „atitudinii” ne întrebăm dacă la Facultatea de psihologie se practică acest lucru. Dacă nu, să se facă grabnic un schimb de experiență și să se introducă și acolo. Atitudinea fiind și chestiune de conștiință sîntem curioși să aflăm dacă există, nu sîntem matematic capabili să ierarhizeze gradul de conștiință. Dacă nu există, propunem, pînă una alta, să se breveteze sistemul de notare al atitudinii la Facultatea de mecanică. Zicem că sistemul test-coeficient, avînd pretenția de regulator de pregătire, de ritmicizator și totodată de aparat valorizator, ar trebui, să fie un sistem de protecție al studentului, dar e și nu e. Sînt cazuri și cazuri.

Întotdeauna există ceva nesigur, ceva tulbure în pregătirea unui examen, o zonă în care te împotmolești cu toate strădaniile. O zonă care-ți displace, asupra căreia stai aplecat ore în șir fără a o asimila. Ori o zonă cu care ai fost neglijent din motive banale, cu justificările căderilor de tot felul nu înterează. Poza care o faci la examen contează (așa cum susținem altă dată).

Nu revenim asupra primei noastre luări de opinie. Cele afirmate atunci rămîn valabile, ele fiind în mare parte confirmate de desfășurarea sesiunii. Studenții buni, indiferent de ritmul de pregătire obligatoriu, ori personal, au obținut rezultate bune. (Cu un plus de efort acum, cu un plus de efort și cu

o vizibilă incomoditate a învățării); cei slabi, tot rezultate slabe au obținut, nerezistînd sesiunii continue (sesiunea continuă fiind aliată rutinei, exercițiului mecanic), vrem să facem însă propuneri în ceea ce privește parțialele. Dacă testele ar fi înlocuite cu parțialele, ar fi o inițiativă demnă de laudă, ar fi o concretizare faptică a pregătirii ritmice.

În acest scop propunem să se dea parțialele la 4-6 cursuri, la timpul rupt seminarelor și laboratoarelor. Actul testării ar fi suficient, prin cumularea, pentru susținerea parțialului.

Examenul de sfîrșit ar putea fi în acest, caz un colocviu la care cei care n-au reușit să obțină rezultate notabile, la examinarea din timpul anului, să dea dovadă de pregătire lor ulterioară. În această variantă sistemul de notare ar fi într-adevăr un sistem protector, care ar evita accidentele, și-ar reduce restanțele și neritmicitatea, și care s-ar realiza, nu cu prețul jocului gratuit al testelor, ci printr-o solicitare a interesului studenților.

MARCEL SAMINTA

REPORTAJ RELATIV AL

Examinați și examinatori

A. Mic dicționar al cuvintelor mai frecvente.

1. **Examină:** „A cerceta, a studia amănunțit ceva sau pe cineva (pentru a ajunge la o justă — s.n. — cunoaștere a lor)”.

2. **Reexamină:** „A examina din nou pe cineva (cînd primul examen n-a fost concludent)”.

3. **Studia:** „A depune o muncă intelectuală susținută (s.n.) pentru însușirea de cunoștințe temeinice (s.n.) într-un anumit domeniu...”

B. **Selecțiuni din răspunsurile la întrebarea „Cum ați ajuns la RE—?”**

Am avut emoții. Mi-a fost frică și n-am mai știut nimic. Ghinion: mi-a căzut exact ce nu știam. Cînd vrea să te cadă... Mă credeți că era singurul curs pe care...? Cică ne-am cunoscut abia la examen... Profesorul era nervos (obosit, plictisit). Nu m-a lăsat să argumentez. N-am fost în acord cu opiniile (dumnealui)... A uitat c-a fost și el student. De la cursuri nu-i plăcea figura mea... Cînd am început să răspund, mi-a făcut observație despre... și n-am mai putut scoate un cuvînt... La o greșeală de-a mea, m-a privit atît de disprețuitor, încît m-am ridicat și-am plecat; n-am spus nici „bună ziua”... Mi-a pus cineva un „fîtil”. M-a trombonit unul că-mi pune „pilă”

Și răspunsuri rare: N-am știut. Nu m-am pregătit sistematic. Etc.

C. **Considerații de examinat 19 ani și de examinator de peste un deceniu**

Au fost și vor fi mulți tineri care spun „De luni (de mine) învăț”. Este un angajament care intră în sinonimie perfectă cu „De mine mă las de fumăt”. Au fost și vor fi tineri cu emoții. Au fost și vor mai fi unii care să opteze cu dezinvoltură pentru mijloace nedemne de promovare: copiatul, intervenția prin cunoștii, înțimplarea (norocul) ș.a. Nu despre acestea doresc acum să discut. Se știe că nu există nici ghinion, nici noroc. E simplu; dacă ai studiat totul, sistematic, nu mai are importanță subiectul de la scris sau oral. Înțimplarea are un oarecare rol: să nimeresti un subiect preferat sau unul care-ți displace. Dar faptul acesta nu are ca urmare reexaminarea, ci doar o diferență de notă, de pildă între 10 și 8. Nu excludem nici o „înțimplare” ca aceea a unui fost coleg de-al meu, de grupă și de cameră: eram în anul IV; urma examenul de Literatură universală, cu 62 de cursuri; cunoștea foarte bine materia, dar cu o zi înainte de examen mi-a spus: „Nu mai pot învăța. Nu mai am nervi; creierul refuză să mai primească ceva; ultimele două cursuri îmi rămîn nedeștelenite”. A doua zi, la examen, ambele subiecte au fost din cursurile 61 și 62... La reexaminare a primit 9. E profesor în Arad și se numește Marius Iegariu. Am avut și o colegă (e profesoară în Timișoara) care s-a umilit pentru un 5 la Limba română contem-

porană, ca să nu piardă burșa. A pierdut-o; examinător era actualul decan al filologiei, Vasile Șerban.

Dar nu aceste aspecte mi se par azi grave (unei colege, fostul decan i-a scos fițuicile din bluză în fața întregului amfiteatru; n-a mai absolvit în seria mea și nici în următoarele...). Ca dascăl, mă cutremur cînd, în discuții despre examene, sînt atîția care spun „Mi-e frică”. Revăd definiția fricii și mă-ntreb: profesorul este un pericol pentru elev sau pentru student? Cum? E drept, am avut și un coleg (profesor la Liceul din Anina) care jubila („Te-am prins! Te-am prins!”) cînd găsea un elev care nu știe. Oare, acest profesor a știut întotdeauna foarte bine ca elev și ca student? Indignarea m-a făcut să descopăr că avusese și el destule restanțe și că, dacă media de la absolvire i-ar fi fost înscrisă pe frunte, ar fi intrat numai cu spatele în fiecare clasă.

M-am întrebant adesea consternat: cum se poate uita cu atîta ușurință că și noi am fost examinați?! Și mai ales: cîți dintre noi ne străduim să descoperim ce știe studentul și nu ce nu știe?

Detest popularitatea ieftină, îi cunosc urmările dăunătoare asupra celor care se bucură pentru moment, dar de ce unii își fac faimă în special prin numărul mare al celor căzuți la examene? Și cum aceasta se repetă an de an, cum de nu-și dau seama că nu pot exista 40-60 la sută indolenți într-un an de studii și că, poate că și cursul lor este insuficient de clar, că au uitat noțiunea de „consultații”, că n-au încercat nici măcar o dată să vadă în studenți pe înșiși fiii lor sau chiar pe ei înșiși de-acum cîțiva ani? Ooare, cîți dintre noi, examinatorii, vîzînd mîna tremurîndă a studentului sau ciorna pătată de transpirație, avem răbdarea și omenia să-i spunem „Mai stați puțin în bancă și calmați-vă!”, cîți dintre noi avem tăria să renunțăm la mîna rece, numită academică, și să angajăm un dialog de la egal la egal, să-l facem pe cel examinat să se simtă ca într-o discuție cu colegul de cameră? Ce minunate surprize am avea! Ne-am întrebant de cite ori o privire de-a noastră, o observație, u. cuvînt mai dur au avut darul de-al inhiba total pe nefericitul examinat? I-am privit vreodată cu atenție pe cei care intră în sala de examen? Cum intră, cum iau biletul, cum nu-i văd nici numărul, cum se îmbujorează și cum le apar, spontan, broboane de sudoare pe față? Și dacă i-am văzut, am făcut ceva?

Exigența trebuie să fie desăvîrșită! Dar și omenia!

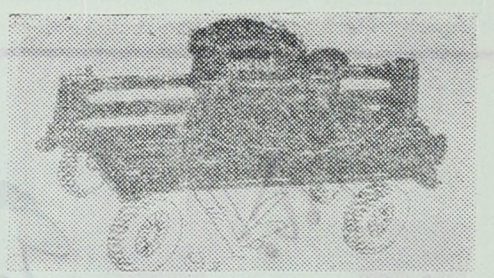
D. **Citeva precizări**

E. **Dialog pe manuscris** — Știu că și domnia ta (adică eu) ești cadru didactic.

— Cu niște trepte mai jos ca domnia voastră...

F. **Notă:** Aceștia nu s-au întîmplat, niciînd, la Timișoara... CONSTANTIN VINTILESCU

accidente

IZVORU

MUREȘULUI

IPOSTAZE

Vorbește secretarul Comitetului Executiv al U.A.S.C.R., tovarășul **Ioan Eremia Albescu**:

„Iată clipa mult așteptată! Pentru activitatea remarcabilă desfășurată în seria de instruire cu activul din domeniul politico-ideologic, cultural și al presei, comandamentul taberei acordă următoarele diplome:

- Activități sportive:
 - tenis de masă — studentului Ghiță Marius, zona Timișoara;
 - fotbal — echipa zonei Timișoara;
 - baschet — echipa zonei Timișoara.

b. Pentru activitatea deosebită, studentului Ștefan Popa, autorul unei expoziții personale de caricaturi

c. Spectacolului din cadrul serii culturale, organizate de zona Timișoara;

d. Colectivului de redacție al revistei C.U. Timișoara.

Avem în față deci comportarea deosebită a zonei Timișoara, vis-a-vis cu cea a celorlalte centre universitare, de la care ne așteptăm la mai mult...

Cuvintele acestea ar putea fi luate fără vreun comentariu. Fiind deoarece aceste rezultate arată o muncă neobosită, o înaltă și străbătută exemplară. E muncă de zi și noapte a citorva studenți timișoreni, secundați de prietenii lor, craiovenii, sibienii, reșițenii. E munca unui colectiv unit în care craiovenii au devenit Cristi, Vali, Marin, reșițeanul Doru, iar sibianii — Laurențiu.

E truda de toate nopțile a lui Costică Duma, a lui Fane Popa, a Lici Costineanu, Diana Cazan, Lia Ciorogar, Dan Grecu, Cristina Cârpan, Otilia Spiridon. O truda în care abia puteam să remarcăm că Lia scrie frumos, că Diana face o cafea bună, că Dan e și un bun disc-jockey, că se poate dormi în orice poziție. Așa am înțeles noi, timișoreni în această tabără. Și totuși, ce a rămas în amintire:

...Cabana Bum, ad-hoc comandament al „presarilor”. Camera 4, laborator foto. V.D. Tot cere permisiunea de a intra. Comandă câteva poze. E rece înăuntru Costică întimpină dificultăți cu uscarea filmelor și pozelor. Promite, dar...

...Cabana Horia. La camera 4, unde ar fi trebuit să doarmă câteva timișorence, se munceste. Popa S. pregătește noua față a „foii”. V.D. Tot scrie, scrie... Alături de el Diana, Cristi, Lia...

...Noaptea își scutură rece vâlul și se pregătește să predea schimbul unei dimineți însorite. La cantină e liniște. Doi tipi pătrund pe ușa din spate, lipesc pe geam un afiș și se retrag la fel de misterios.

Ora mesei se apropie. Lumea se strânge ciorchine în fața afișului multicolor. George Drăghici, comandantul zonei Timișoara citește cu atenție. Cineva îl întreabă: — „Mergem?”; Răspunsul vine ca o incununație a strădaniilor: „Da! Ați făcut noaptea albă?” Nu mai e nevoie de confirmare. Și totuși...

...Ore obișnuite de instruire. Apoi masa și... iată a sosit clipa de somn.

Nu peste mult timp bătăile în ușă vorbesc de repetiția pen-

tru spectacolul ce urmează sau despre meciul pe care trebuie să-l câștige. Iar seara nu uita, discoteca timișorenilor...

...Zile obișnuite de tabără. Zile care puteau să însemne odihnă. Zile care au însemnat, mai presus de orice, realizări timișorene, prietenii puternice și sentimentul că Izvoru Mureșului '77 a fost, pentru această serie, o afirmare a ideii de colectiv. Am simțit-o la ora tristelor despărțiri, și am avut convingerea că vacanța rămâne, mai departe, liantul puternic ce leagă prietenii tinerești, pe drumul spinos al afirmării.

V.D. TOT

INSTRUIREA UN ATRIBUT AL MUNCII DE STUDENT

18 iulie 1977. În tabăra de la Izvoru Mureșului sosesc, din cele patru zări întinse-n virtuțile semeșilor munți, studenții; președinți de cămine, responsabili, la diferite nivele, cu munca social-obștească. Sosesc la instruire pentru ca la rîndul lor, reîntorși în facultăți, să îndrume activitatea de zi cu zi din cămine și cantine.

Ursul-afiș, de pe ușa Recepției, urează nollor sosiți: „Bine ați venit! Mince-v-aș!”

Prima zi, primele măsuri organizatorice, primul contact cu bogatul program al taberei. Caruciu, raport, sală de ședințe; locul unde într-o atmosferă de reală seriozitate, maturitate, se vor audia referatele concepute dintr-o înaltă conștiință profesională, se vor dezbate teme care surprind stringente probleme studențești. Astfel de teme larg dezbătute au fost: „Sistemul de conlucrare a asociațiilor studenților comuniști, a comitetelor studențești de cămin, cantină (complex) cu ceilalți factori cu răspunderi în organizarea și desfășurarea activității de gospodărire și administrare a căminelor și cantinelor studențești” și „Formele și mijloacele specifice de acționare” în cadrul ciclului „Căminul — școală a vieții în colectiv”.

Soarele-și înfinge sulțile în verdele brazilor și al băncilor parșite și oarecum triste, împrăștiate pe aleele taberei.

Dovada interesului pentru problemele care preocupă tineretul întregii lumi, a constat în îndelungatele discuții care au avut loc pe marginea expunerii „Aspecte actuale ale mișcării internaționale de tineret și studenți”, prezentată de tovarășul Mihai Dan Birliba, membru al Consiliului U.A.S.C.R., reprezentant al U.A.S.C.R. la Uniunea Internațională a Studenților. Un punct cardinal în cadrul intrunirilor l-a constituit însă expunerea tovarășului Ion Sasu, președintele Consiliului U.A.S.C.R., intitulată „Sarcinile ce revin asociațiilor studenților comuniști în noul an universitar”.

Un student „scăpat”, refugiat, (c.t.c.), soarbe cu nesăț — adeseori cafea — o părticică din cerul ce se răsfriște și printre scaunele barului din localitate, în ambianța creată de cea muzică, care se vrea muzică!

Ora 12,30, sau 13, sau 13,30, aduce cu sine încheierea dezbaterilor și... multă voie bună. Voioșia glasurilor tinerești răsună molipsitor prin tabără. Multitudinea grupurilor formate încă din primele momente ale sosirii în tabără, găsește, în decorul rupt din basmele fraților Grimm, modalități antrenante de destindere. Terenurile de volei, tenis, fotbal, baschet, renașc brusc la viață, nemăităcând față elanului cu care studenții le „invadează”. În împrejurimi, ecoul pădurii răspunde conștiinței glasurilor care se caută, se cheamă.

Bila aruncată din mână vreunui membru al Comandamentului — căci studenții „de rînd” nu au acces în sala de jocuri mecanice — se rostogolește, lovind picetele cu un poenest surd, amplificat.

Inserarea, așteptată de mulți cu nerăbdare, aduce „senzații” și nou de fiecare dată prin minunatele seri culturale, realizate, pe rînd, de către centrele universitare Cluj-Napoca, Timișoara, București, Iași... Apoi dans și muzică cu formația Ethos, laureată a Festivalului Național „Cîntarea României”. Adică, antren, antren, antren.

Noaptea se mai aude doar foșnetul pădurii și pașnicul șuierat al trenurilor, care trec adesea fără a opri de-a lungul albului peronelor.

La final de tabără, păreriile asupra noului regulament privind organizarea și desfășurarea activităților de gospodărire și administrare a căminelor și cantinelor studențești sint străbătute de optimism; dar nu au lipsit remarcile care atrăgeau atenția asupra greutăților care s-ar putea ivi:

Radu Miclă (Tg. Mureș): „Aplicarea noului regulament va fi grea; curățenia la dependințe va fi o problemă de care sigur ne vom lovi”

Gheorghe Voina (Bacău): „Vom avea dificultăți în privința programării celor care vor efectua curățenia, căci avem studenți puțini...”

Cornelia Uță (Cluj-Napoca): „Dacă toți ar fi ca mine... sper că la căminul meu să reușesc să rezolv toate problemele noi care se vor ivi”.

Tibor Virag (Timișoara): „Problema cea mai dificilă a autogospodăririi cantinelor va fi distribuția muncilor prestate de membrii echipei studențești — grupul de studenți care participă direct la pregătirea hranei”.

Gheorghe Papuc (București): „Este necesar ca toți membrii căminului să înțeleagă scopul activității desfășurate și să se întegreze în această activitate, să ia atitudine critică în cazuri de abateri”.

Însă toți studenții prezenți în această tabără de instruire au spus, poate cu alte cuvinte, dar cu aceeași esență: **DACA VREM, SE POATE!** Și trebuie să se poată!

EMERIC SZEKELY

Fotografie de IOSIF BERWANGER

MARIUS BOCERANU

BAIA MARE

DESPRE SPORT

Așadar, anul acesta, periplusul instructorului Sport-turism P.A.P. a poposit la Baia Mare. Sincer să fiu, la sosire, pe fondul unui adevărat spectacol de sunet și lumină montat de tunetele și fulgerele de deasupra orașului, totul dublat de o ploaie deasă și insistentă, începusem să mă cam îndoiesc de materializarea anumitor bune intenții organizatorice. Frumosul oraș de la poalele Gutâului era mohorit și rece, dar totul a durat doar o zi și astfel, programul taberei s-a desfășurat normal.

Firește că am fost interesat de la început de scopul unei tabere de instruire, de ceea ce își propune organizatorul pentru ca cele șapte zile de program de la Baia Mare să aducă ceva nou în pregătirea studenților.

Am aflat astfel că tabăra cuprinde aproape 300 de studenți și că municipiul și totodată centrul universitar Baia Mare este familiarizat cu astfel de experiențe, organizându-se aici, în 1975, o tabără de instruire a activului social. Așadar, experiența există, deși pentru alcătuirea unui program de tabără se muncește mult, în sensul că toate centrele universitare colaborează la acest lucru pînă cînd planul este aprobat la nivelul Comitetului Executiv al U.A.S.C.R.

Tabăra actuală își propunea — după cum îmi spunea tov. Marian Georgescu, vicepreședinte al comisiei cultural-sportive — prezentarea unor regulamente de nouă apariție în viața sportivă și de asociație, precum și adîncirea procesului instructiv-educativ pentru integrarea învățămîntului cu producția. În domeniul P.A.P. (Pregătirea pentru apărarea patriei) au avut loc dezbateri metodice cu ofițerii din M.A.N., precum și expuneri privind apărarea teritoriului.

În paralel cu discuția purtată în săli, dimineața și după-amiaza s-au disputat și întrecerile sportive de fotbal, baschet, volei sau handbal, între centrele universitare. În legătură cu acest lucru, ne-a surprins neplăcut lipsa de coeziune manifestată de grupul timișorean; echipele de fotbal și baschet au fost invinse categoric încă din primele meciuri: 2-9 respectiv 20 de coșuri diferență.

Serile culturale-artistice organizate de centrele universitare — de fapt sarea și piperul fiecărei tabere — au fost și în acest an

puncte de atracție. Lăudabil efortul timișorenilor de a se bizui doar pe resursele proprii — știut fiind că asta e de fapt esența spectacolului — fiecare ce știe, cum știe și cit poate de repede alcătui ceva gustat de public.

Un alt aspect neplăcut a fost discoteca cea de toate serile.

Un magnetofon fără stație și cam atît, foarte puțin pentru 286 de oameni. Mă întreb: oare clujenii care sint cei mai apropiați de Baia Mare, sau băimărenii nu puteau să se ocupe de acest lucru, așa cum au făcut timișoreni pe Muntele Mic, sau bucureștenii la Costinești? Eu cred că da, însă din păcate prea mulți vor numai să culeagă și iar să culeagă, fără a semăna nimic.

În final, ar rămîne să spunem că mult așteptatul concurs de orientare de pe Dealul Florilor, precum și excursia prin Valea Oașului au satisfăcut pe deplin, Săpînta, Sușatag, Simbra-Oilor fiind doar cîteva obiective care ne-au ajutat încă o dată pe toți de-a spune: „Da, avem o țară minunată! Da, avem niște oameni minunați!”

Sfîrșitul șederii în Baia Mare a coincis cu începutul în ceea ce privește vremea. Am părăsit la miezul nopții primitivul oraș maramureșan care dormea tăcut, și odată cu el încă o etapă a taberelor de instruire.

MIHAI JUNEĂ

TÎRGU MUREȘ

TABARĂ STUDENȚILOR CERCETĂTORI

Anul acesta, tabăra studenților cercetători de la Tîrgu-Mureș a beneficiat de prezența a aproximativ 300 de tineri din toate centrele universitare ale țării.

Din 26 iulie pînă în 4 august, programul încărcat al taberei a dat posibilitatea studenților cercetători să ia parte la sesiuni de comunicări, dezbateri, expuneri, programe artistice.

În sala de festivități a I.M.F. Tîrgu-Mureș a vorbit despre cercetarea științifică din Republica Socialistă România, tovarășul Stelian Dumitrescu de la Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie.

Scara cultural-artistică a C.U. Timișoara a fost amînată pentru vacanța 1978.

Prezență activă, tovarășul Mihail Virtosu secretar al C.U.A.S.C.R., cadru didactic din București. Prezență sobră și discretă Varga Robert, comandantul taberei, student al I.P. Timișoara, Electro III.

În cadrul sesiunilor de comunicări, s-au remarcat studenți de la Institutul de arhitectură „Ion Mincu” din București, care au prezentat printre altele, și un interesant proiect privind construirea unui teatru modern la Paris, proiect ce va participa la un concurs internațional.

S-au făcut numeroase noi cunoștințe.

● EDIȚIE SPECIALĂ DE VACANȚĂ ● APARE CU PERIODICITATE NEDEFINITĂ, DIN CÂND ÎN CÂND ● ORICE RECLAMATIE PRIVIND "PAGINA VACANȚEI" ÎNSOTITĂ CU PAGINILE 8-9 DIN PREZENTĂ EDIȚIE ● OBSERVAȚIILE LE PRIMIM ÎN ORICE CLIPĂ

PĂGINI

INFORMAȚII

GA-N VACANȚĂ!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1. Atenuează voia. 2. Te pune pe drumuri. 3. Popoa de vacanță. 4. Pornit la vânt. 5. Urcați pe munte. 6. În care în largul mării! - Soare de noapte. 7. Trupul sex! - Start în itinerariu. 8. Poponari pe munte. 9. Organizația de... 10. A rădăci pe la pe... 11. Un moment din programul de vacanță...
VERTICAL: 1. Nu-mi găsește locul. 2. Start într-o expediție. 3. Sărit pe pulmi. 4. Poponari pe munte. 5. În care în largul mării! - Soare de noapte. 6. În care în largul mării! - Soare de noapte. 7. Trupul sex! - Start în itinerariu. 8. Poponari pe munte. 9. Organizația de... 10. A rădăci pe la pe... 11. Un moment din programul de vacanță...

lipită de la mare. 9. Organizația de... 10. A rădăci pe la pe... 11. Un moment din programul de vacanță...
 (Există și VERTICAL!)

INTEGRALIST 100%

PENTRU BOBOCI...
Anuntăm anoxali cititori
ai acestor pagini că orice
anemănare cu o persoană în
simplătoare este cu totul neală.

ASINA FĂRĂ
EMOTII...

... mai am
de învățat
76 cm.

BĂ COSTICĂ, UNDE
ESTE APARATUL ?

iti multumesc
SAMANTHA
pentru...
că mi-ai
pregătit pentru
acest examen
de toamnă!

ASA AM
LUAT NOTITE
LA IZVORU
MURESULUI

PENTRU RESTANȚĂ
INCĂ UNU...
... NIC...

PE AIA DE LA
IZVORU MURESULUI
AU LUAT
TOATE DIPLOMELE!

Coada de mită

TATICULE, AZI E PRIMA ZI
CIND NU MAI MERG ÎN
PATRU "LABE"

50t
CHEMAR CE ANUNTA IN PAS
O NOUĂ RUBRICĂ IN PAS
DE I. BĂCĂLETE
INTELEPCIUNEA
STRAZII

Popo S'77

Lirică

EXEGEZE

Ferestre deschise

ca să treci pe-acolo plătești un sentiment violaceu și-o loartă atunci dezgropată mai dai un bănuț găurit și mai dai de dușcă un git de țuică din moși-strămoși

dincolo și dincoace te va lua de mână o floarea-soarelui să te introducă în istoria riului case nu sînt ci pretutindeni ferestre deschise

către ieri și către mîine și de jur-împrejur mai departe cîmpia acoperită de oiști frumoșii rumenite și prepelite

Coloratura

liniștea mea e o femeie cu umbra roz trec migratoarele prin părul ei către mine

ca un alizeu alintindu-mă dau zece lei celui care-mi poate face portretul

pe-un șervețel fără să-l rupă din șapte linii mi-a spus cineva că liniștea e numărul de telefon

la care todeauna răspunde iubita cea cu gîndurile albastre

liniștea mea e totuși o femeie cu umbra roz îi duc în fiecare zi o faptă albă care-o mulțumește deși ar fi putut să aibe altă culoare

Nr. 11

în casa cu numărul unsprezece n-a mai intrat nimeni

de multă vreme strada nici nu mai știe dacă cei doi bătrîni

sînt bine sănătoși dacă le mai calcă pragul copiii plecați aiurea

în curte ierburile și buruienile au crescut

peste gard iar cireșul a rămas necules totuși

cineva coboară obloanele în fiecare seară

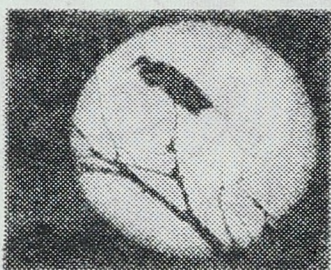
și le ridică dimineața

ADRIAN DERLEA

Zmeul de hirtie

Nu voia să se înalțe și avea o coadă cu care altele ar fi măturat vîzduhul. În cele din urmă l-am strîns de git, m-am prefăcut că-i dezleg stoara din pricina căreia refuza să se înalțe și l-am strîns de git. Degeaba încercam să-i explic regulile pe care nu le-a neglijat însuși țear care nu avea nici el aripi ca fluturii, îl văd și acum se tira de colo pînă colo și zicea nu. „Privește-mă prin aparatele optice ale punctului nostru comun” - zicea - și se împotrivea și mai tare.

MIRCEA BIRSILĂ

Orașul

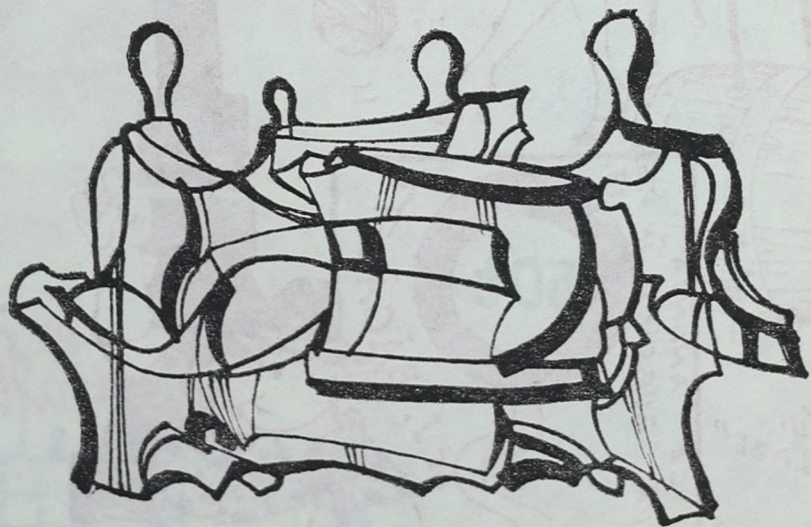
Întorcîndu-mă în afara inimii - o formă excesivă de zgirci cu sufletul doldora de fleacuri - în marginea orașului îmi pot permite oricînd să umblu desculț dezorientat ca un ciine printre bălăriile încinse de soare hăulindu-mi dorurile calde. Suspensat în realitate - făcînd pe spate pluta - o lungă călătorie aici întotdeauna mă așteaptă în care mă proclam soare schilodit de vînt. Spre seară pot sta liniștit de vorbă cu tine

Îți pot privi deopotrivă podurile suspendate și blocurile orașul care în fiecare dimineață ești ca o răscoală în care fiecare știe precis ce are de făcut.

Orașule în care încerc să-mi scriu versurile direct pe fetele trecătorilor. Orașule care îți plimbi oamenii prin troleibuze și tramvaie.

Orașule care de fapt nu ești decît un țărăn tinăr venit nu de mult la oraș.

ION MONORAN

Horă - Eugen Sentici

Aici

Aici unde Singurătatea și toțota sînt atît de puternice incit alteori pe străzi negru ca vîntul te trezești flectînd cu ciurlele din adîncul inimii Aici unde soarele apare uneori dintr-un nor ca dintr-un magazin un bărbat sub braț cu o șuncă grasă sau o ciupercă neagră destrunzită

și trandafiri isterici te trezesc în zori reflectîndu-ți în ochi cravata impecabilă a realului fidel doar vîntul sfîșie între anotimpuri o ureche încărcată ca o cisternă cu ronțitul negru al mașinilor.

ION MONORAN

„O ESTETICĂ POSIBILĂ A ADEVĂRATELOR PROBLEME” *)

În sensul propriu, deci foarte bun al cuvîntului, cartea lui Ion Ianoși este o sinteză a adevăratei Aestetică brevis - după matrișirea autorului.

Dintru început cartea se angajează într-un suplu și esențial dialog, cu discreție și profunzime, concentrînd demersurile în jurul celor mai dense probleme nodale ale disciplinei: valorii estetice frumosul, arta ca unicat, scrierea artelor filozofia artei.

Discuția este purtată neostentativ, implicit crescută în corpul însuși al demersului. Simțim aici descoperirea veritabilă a unui semn al epocii noastre, timp al căutărilor adînc iscoditoare, al problematizărilor clarificatoare în incontestabila dialectică a cunoașterii.

Poate și de aceea avem sentimentul că ne aflăm în prezența unei replici date scepticismului celor care văd estetica prin prisma unei „Sinteze imposibile”. Conștiința unui atare scepticism se impune cu suficientă acuitate, de vreme ce un teoretician de talia lui Gaetan Picon o recunoaște și o explică pe temeiul saturării spiritului și conștiinței noastre prin toate valorile istorice, de deosebire și coerența lor. Ca urmare a conștiinței valorii artistice nu-i rămîne decît posibilitatea precară de a se constitui în fiecare clipă, neexistînd decît un act și niciodată în formule definitive (cf Gaetan Picon *Scriitorul și umbra lui*).

Față de acestea, Ion Ianoși în capitolul deschizător intitulat programatic **Intrebări** afirmă adevărul că, în însăși producerea bunurilor precumpănitor materiale, există premisa unei încercări treptate a acestora cu valențe spirituale (p. 7). „În istoria umanității se constată, în ciuda continuității, o fundamentală cezură marcată, odată cu încetățenirea diviziunii sociale a muncii, de încetățenirea civilizației. Legătura nu a fost numai de concomitență, ci mult mai profundă: cauzală. Diviziunea muncii a generat civilizația, specializarea produselor și producătorilor. Ea a născut arta, ea l-a născut pe artist. Pasul decisiv în dezvoltare a fost condiția multor pași decisivi ce aveau să urmeze (p. 8). Sensul acestor pași este consacrară artei ca o valoare în sfera valorilor perene, iar conștiința artistică ca fenomen de creație, cuprindere și reflectare a acestora nu poate să nu aibă sens și stabilitate!”

Dacă sub pecetea unității, plenitudinii, concretității sale, arta trăiește total și deplin prin act, prin fapt - (arta ca formă superioară de organizare a valorii adică „fenomenul” frumosului este expresia cea mai generală (p. 57) a concretului cel mai particular fiind „concretul semnificativ, cu condiția ca **maximala generalizare** să fie perfect contopită cu și topită în **maximala concretețe**” nu înseamnă că pradă acestei **unicități**, conștiința valorii artistice este damnată la o labilitate funciară și irevocabilă. Fiindcă „scînteia frumuseții” este declanșată de „interconectarea supratensională între polul însemnătății majore și polul sensibilității majore, între **interes și caz**” (ibidem) „ceea ce echivalează cu o condiție particulară și ea o urmare complementară a saltului istoric din imperiul necesității în imperiul libertății” (p. 68).

Chiar specificul valorii estetice pledează pentru o **anume** unicitate a artei, care, oricum rămîne o unicitate contextuală, iar nu absolută fiindcă acest specific „presupune” o implicare în singularitate, prezentă nu **prin ei** în concretețe.”

Fiindcă „spre deosebire de adevăr, bine, sacru și util-frumosul este fenomenalul, individualul, interpretabilul; el este întotdeauna forma conținutului **semnul** sensului; unica formă posibilă a conținutului ei și unicul semn posibil al sensului; unica formă posibilă a conținutului ei și unicul semn posibil al sensului său” (p. 70).

Împăcarea, dacă nu coincidența opozițiilor, se realizează ca pretutindeni, ca în realitate însăși, prin infinite interrelații și intercondiționări.

Frumosul artistic, singurul existent cu

sens, reprezentînd „cea mai generală valoare specială (p. 55) deosebit, prin statutul său aparte de adevăr, bine, sacru și util (pe care le implică, dar nu le preia) frumosul artistic „prin unicitatea lui concretă se reapropie de condiția naturii - după ce în calitate de valoare, se îndepărtase de ea” (p. 70).

Aceasta nu numai pentru că obiectul frumos este de fapt **același** obiect real, dar mai mult, fiindcă „îndepărtarea tuturor implicațiilor politice, economice, științifice, filozofice, etice ș.a.m.d. echivalează cu diluarea, descărcarea specificului estetic (...) la totala lui dispariție” (p. 81).

Metodica utilizată, fără a dobîndi proporțiile unor explicitări propriu-zise, își probează gradul de adevăr în însele rezultatele demersurilor. „Amestecul metodologic liber dintre o axiologie generală și alta specializată sub raport estetic au luminat caracterul definitoriu al frumosului, ca „cea mai generală valoare specială, obiectul central al esteticii - frumosul și prin el arta dobîndește o circumscriere tot mai precisă pe calea unor apropieri infinitezimale. Recunoașterea dificultății în legătură cu elucidarea problemei centrale a esteticii este făcută de Ion Ianoși de pe poziția pe cît de cuprinzătoare, pe atît de valide. Este reținut adevărul notat de Lenin în *Caiete filozofice*: „Fenomenul este mai bogat decît legea”. Ceea ce înseamnă că fenomenalitatea frumosului este supusă unei restrîngerii intelective, ia, mai departe, situația specială a frumosului artei permite esteticianului să fie stăpîn pe **atributele și modificările** substanței de care se ocupă, dar îl cufundă în cea mai acută incertitudine în ceea ce privește chiar această **substanță** (p. 81).

Dar nu oare tocmai această lucidă recunoaștere, cuperea datelor problemei venind de pe mari întinderi este cîștigul unui spornic pas înainte? Teoria artei ca **unicat** pare o confirmare. Se pleacă de la principiul sinonimiei frumuseții cu esteticul, în consecință imediată că arta și frumosul au o natură axiologică identică (p. 27). Din cauzalitatea adîncă a creației artistice, autorul ne îndreaptă spre un postulat mai cuprinzător: „munca a conferit determinări axiologice oricărei antologii umane” (p. 30) iar de aici la confirmarea faptului că „decadența tuturor suprastructurilor valorice - este - dintr-o bază lor tot valorică” (p. 51), concluzie și premiză totodată pentru continuarea demersului.

Arta cu unicat (87) presupune acele caracteristici care o **unifică** cu frumosul. Acestea, în ordinea apropierii treptate de esența fenomenului sînt **forma** (comunitatea rațională exteriorizată a frumosului cu arta), a doua **sensibilul**, oferind o sinteză, imaginea sensibilă ca rezultat special, particular, al apropierii realității prin conștiință” (p. 84), apoi sinteza complementară a concretului cu abstractul și în sfîrșit, dar nu printre cele din urmă, **realismul**, el însuși sintetizînd numeroasele componente ale eticii istoriei, ideologiei etc.

În pereche dialectică cu arta ca **unicat** apare fenomenul de **scriere** a artelor. Aceasta îi apare esteticianului ca o „**trădare necesară**” venită din partea științei despre artă și care constringe pe teoreticianul valorii artistice la un dualism de tipul abstractizării concretului, extragerea esențelor într-un domeniu în care nu contează decît fenomenele, repetabilitatea irepetabilului, ori să se închidă între structuri teoretice disjunctive și deci rupte de realitatea domeniului de cercetare.

Dar toate acestea sînt fapte ale esteticii - nu doar posibile, ci reale - și, în același timp articulații ale **filozofiei artei**, o filozofie spre care se îndreaptă estetica românească actuală și din ea personalitatea eminentă a esteticianului.

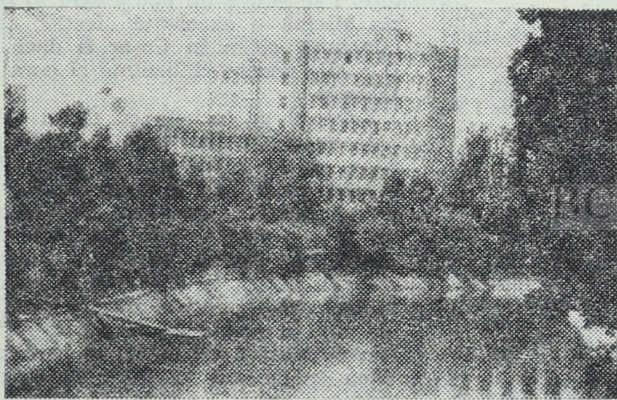
V I BOLDUREANU

*) Cartea lui Ion Ianoși Schiță pentru o estetică posibilă

ecuațiile integrării

A FOST ȘI-A RĂMAS O ECHIPĂ

La început a dominat semnul de întrebare. Oare nu pretindem prea mult din partea unor „boboci”? Nu simțem oare prea exagerați; sau poate prea optimiști? Practica într-o cercetare sociologică de teren, controlul direct cu subiecții într-o serie atotcuprinzătoare de probleme, mai ales în aspecte ce privesc implicit și explicit dezvoltarea intelectuală și culturală a acestora, practică fie ea prestată chiar de studenți în filologie, tineri apropiați profesional și sentimental de aspectele concrete ale culturii, genera rezerve. Se folosea un limbaj diplomatic, unde nici o concluzie nu era dusă până la capăt. Situația era într-un fel justificată și dacă „nu forțăm” memoria, cit de cit, ne aducem aminte că normele tradiționale acordă dreptul practicii pe teren doar studenților din ultimii ani, studenți căpușiți de experiență, „chiver-nisiți” intelectual, independenți în opinii. Atunci cum ne vom descurca cu „bobocii”? Va fi o confruntare dificilă. Dialogul purtat cu subiecții va fi circumscris sferei largi a culturii de masă, punctat de aprecieri de valoare asupra unor creații de muzică, literatură, artă, programe televizate... Nedumerirea și poate chiar neliniștea față de încălecură și responsabilitatea temei a creat breșă până și în rândul incorigibililor, adică al optimiștilor. Ideea odată născută își credea drum, ce-i drept anevoios, dar era acolo prezentă,

stînjenoare. Deocamdată era ca un străin, venit de pe alte tărîmuri, coborît de pe o corabie stranie, dar era acolo și zvonul se lărgea, creștea pe culoare, comentariile nu lipseau: „Adică, ce a vrut să zică cu cultura aplicată?”, „ce e aceea observație coparticipantă?”, „Cum să-l abordez pe om cu o astfel de întrebare: ce-ți place mai mult, Barbu sau Preda? Dacă lui îi place Buzura sau Ivăsiuc?” Uneori însă zvonul își are părțile lui constructive, căci atunci cînd cauți rădăcina adevărului înlătură plămăuirea.

Dumitru Gusti, sociologul român fără de care orice manual de prestanță al istoriei sociologiei universale moderne, ar fi un lucru neimplinit, spunea că, într-o cercetare de teren, factorul de bază, cheia reușitei, rămîne tărîe și coeziunea echipei de lucru.

Dar cum poți să-ți formezi un asemenea „team”? Bineînțeles, practica sociologiei îți poate servi nenumărate modele și scheme privind organizarea unei echipe ideale. Dar noi avem cadre tinere, departe de experiența unor profesioniști specializați în domenii diferite.

Care era totuși soluția practică? Desigur, entuziasmul, elanul, curiozitatea sau pasiunea sînt factori ce pot încheia un colectiv.

N. S. Mansurov sau Kurt Lewin ne-ar fi putut oferi destule soluții pentru aspectele care ne interesează. Dar noi căutăm, sau mai degrabă așteptăm ca să „apară” factorul decisiv: **interesul**. Interesul față de obiectiv, interesul pentru găsirea unor soluții.

Parcurgînd lista obiectivelor propuse, am avut anumite ezitări: urmărirea și măsurarea eficienței mesajului, elaborarea unei tipologii a lecturii, legătura creator-factor educațional și motivarea creației, liderul cultural al familiei, efectele post-mesaj etc. William Hazlitt spunea: „It is hard if I cannot start...”. Acțiunea nu suportă vreme îndelungată ezitarea, tatonarea. Atrăgînd atenția asupra „capeanelor” (sociologia începe să semene cu... fotbalul; toată lumea se pricepe (dar nimeni în afară de Covaci nu are obligația de a alcațui o bună națională) și subliniind faptul că ne aflăm în fața unor probleme ce depășesc o practică obișnuită, s-a declanșat selecționarea colectivului. Astfel, au apărut primii oameni din fostul an I filologie, grupele 437 și 440. Totuși, primăvara era încă departe.

„Pofta vine mîncînd”. Nu este un proverb prea elegant dar este primul care ne-a venit în minte, com-

parind dezvoltarea echipei noastre. Pentru început am aplicat cîteva teste de autocunoaștere și de cunoașterea altora, adaptate după M. și Gauquelin. A fost un simplu joc inedit? Desigur că nu, căci fiecare student a luat contact cu structura unui chestionar complex, a urmărit „gramatica” unei ipostaze, s-a familiarizat cu tehnica sociopsihologică.

Pe rînd, fiecare a fost subiect, apoi operator, iar în final, interpretator. Pe baza unor scheme ușor aplicabile, s-a „citit” opinia despre sine însuși, s-a cîntărit opinia altora. Lingvistul din fiecare, sensibil la vocabular și la îmbogățirea acestuia, și-a notat apariția unor termeni necunoscuți pînă atunci: „feedback”, „precodificare”, „eșantionare” și cîte altele.

De ce tocmai la Lugoj și nu în altă parte? Ce are aparte așezarea de pe malul Timișului față de alte localități?... Pe măsură ce ne apropiem de momentul declanșării cercetării, „bateria de întrebări” se lărgea, devenea mai percutantă. Toate incertitudinile au fost stopate cu o simplă afirmație: „Vă rog să notați... începînd cu data de... noua dvs. adresă la care veți primi corespondența, este Căminul Întreprinderii Textile Lugoj... Echipa studențească de cercetare...”

În fața noastră se aflau trei săptămîni de muncă intensă.

Primul contact cu terenul, l-am avut chiar la uzi-na care ne-a găzduit. Am urmărit „firul” producției. În fiecare secție, în fiecare atelier, în întreg schimbul „A”, se aflau viitorii noștri subiecți, pe care aveam să-i cunoaștem. Recapitulăm metodele de stabilire a eșantionului pe cote.

Procedeele este convenabil „din punct de vedere organizatoric și al costului redus...” avînd un coeficient de siguranță acceptabil. Ingrid Kammer și echipa ei pregătesc lungi liste ale sectoarelor și notează profesiile viitorilor subiecți: curelar, lăcătuș, firăreasă, inginer, maistru filator, țesătoare, apretor, mecanic de întreținere, electrician etc. ...

Între timp o scurtă incursiune pe Drumul Făgetului. Se pleacă de la Poșta Veche, așa-i zice oamenii vechii clădiri aflate în centrul orașului, azi Biblioteca municipală — sediul nostru. Petre Munteanu o întreabă pe Kati, conducătoarea grupului: „Cum procedăm?...”. „Simplu, vine răspunsul. Împărțim partea dreaptă a străzii în trei, și preluăm doi cîte doi o „felie”. Prima „poartă”: „Bună ziua! Sîntem o echipă studențească... Dorim să vă punem cîteva întrebări...” Vocea tinerei este calmă, firească, numai poamei obrazului trădează tensiunea. Gerda Keil este invitată să ia loc și, împreună cu „Piotr”, „Pier”, „Pitar” — depinde de secția la care se află adresantul (ierțați-ne transcrierea fonetică) — intră în „desisul” întrebărilor. Aveți bibliotecă personală? Cum ați „în-lîntat-o”? Ați moștenit-o sau dv. ați pus prima cărămidă la temelia ei? Discuția alunecă iremediabil, încurajată de natura întrebărilor, asupra autorilor preferați, asupra operelor lecturate, sau aflate încă intacte pe rafturi, la capul patului. Cu toate că sînt filologi, familiarizați cu unele aspecte ale literaturii, acum pătrund într-un univers inedit, acel al culturii trăite, explicate, motivate de fiecare subiect în parte, după gustul și concepția acestora. Robert Escupit zicea „nimic nu pare mai simplu, dar este extrem de complicat, mai ales foarte intim, dar greu de explicat, ca lectura fiecăruia dintre noi...”, iar acum fiecare se convinge de adevărul cuvintelor rostite de eruditul sociolog și literat din Bordeaux. Monica Milivoi este contrariată. A „descoperit” o femeie, trecută de 45 de ani, care nu citește, n-are bibliotecă, nu ascultă radioul, nici televizorul, n-a fost la cinematograful de... 20 de ani! Seară, cu prilejul analizei muncii din ziua respectivă, încercăm să explicăm unele „poziții” privind necesarul, posibilitatea și aspirația socio-culturală a unor cetățeni. Desigur, nu fiecare are preocupări identice, gusturile diferă, gradul cultural nu este uniform, fiecare și gospodărește timpul liber cum crede de cuviință. Exemplificăm, argumentăm, ne contrazicem, ceasurile trec, de mult a fost miezul nopții și vocea somnoroasă a Monicăi conchide: „... Dar chiar să nu citești o carte? Nici una?! Extraordinar!...”

Îl știți pe Valentin Vișan? Înalt, documentat, bun la „table”, cap organizat, citește carte după carte (dîmneața are ochii înroșiți...) drept care a preluat din mers... dispecceratul Microraioului. În total 993 apartamente. Stabilim eșantionul. Străzi, alei, denumiri vechi simbolizate prin litere, azi șterse (localnicii așa le știu încă), numere de casă noi (așa cum le știu și echipa noastră). Confuzii, necazuri, o nouă retestare a sectorului, unele se lămuresc, altele se incurcă. Ne facem nervi. Și noi, și unele cadre didactice locale, care participă alături de echipa noastră în cercetare. Dar orice lucru, pînă și-o apă tulbure, se limpezește cu timpul. „Statul major” lucrează direct pe teren. E verificat fiecare bloc, fiecare scară. Dispar neclaritățile se i-au măsuri urgente se refac echipele. În micro activează un efectiv de peste 35 de operatori. Pe două schimburi, cu efect sporit acei care pătrund în sector după-amiază.

OTTO BENKÖ
cercetător științific principal
Centrul de Științe Sociale, Universitatea din Timișoara
(Continuare în numărul viitor)

Fotografie de IOSF BERWANGER

Proiecte pentru... un proiect de diplomă

Anual, prin fața comisiilor de examinare ale proiectelor de diplomă trec sute și sute de candidați. Se naște o întrebare. Ce aduc acești candidați în proiectele lor?, ce se întîmplă cu aceste proiecte în următorii ani?

Fiecare candidat o să spună... Fiecare aduce ceva... Aduce o muncă nu prea ușoară, o noutate, poate chiar o invenție. Din păcate lucrările noastre de diplomă sînt doar un început. Cu lucrarea de diplomă studentul cîștigă un orizont nou. I se deschid niște ferestre largi. Simte nevoia de mai mult, simte nevoia de a călători pe acest drum. Proiectele trebuie să servească nevoilor practicii, ori producției. Fiecare proiect trebuie să rezolve o problemă. Cum ajung aceste proiecte acolo unde e nevoie de ele? De cele mai multe ori ele nu ajung pentru că nu există un sistem de plasare și urmărire a realizării proiectelor în producție. Și mai sînt multe proiecte care n-ar putea rezolva nimic. Mai e încă în floare practica „dădăcelii”, pe care unii îndrumători de proiect o aplică. Ea costă într-un ajutor mult prea binevoitor acordat candidatului. Acest lucru face să nu mai știi a cui e lucrarea; a candidatului sau a îndrumătorului? Da, e în joc prestigiul disciplinei, al catedrei. Să nu uităm că e în joc și formarea unui om. Muncind, căutînd, gîsind, satisfacția împlinirii e deplină. Și atunci proiectul e o realizare. M-am uitat peste proiectele generațiilor anterioare. Stau liniștite în rafturi. Aproape că încep să strîngă praf. Dar vara sînt căutate de studenți și așa praful se „ia”.

Mă gîndesc la proiectul meu. Va sta și el în rafturi. Îmi pun aceleași întrebări. Cele mai bune răspunsuri le va da timpul. Oricum, un exemplar din acest proiect va ajunge acolo unde e nevoie de el, în producție. Cine nu ar fi fericit să-și poată pune în aplicare proiectul său, să poată visa la alte proiecte, să aibă suprema bucurie a realizării?

Aceste rînduri sînt scrise de un candidat la examenul de diplomă. Le-am scris cu credința că e loc și de mai bine. M-am tot gîndit. Oare ce ar fi dacă toate proiectele ar aduce ceva nou, dată toate proiectele s-ar aplica în practică? Anual sute și sute de noutăți. Anual, sute și sute de probleme rezolvate. Anual, sute și sute de tineri îmbătați de bucuria realizării. Ar fi o reușită. Acest deziderat poate deveni realitate. Puterea e în noi! Rămîne ca toți cei care, de acum înainte, vor fi autorii unor noi proiecte de diplomă — să ne dea un răspuns.

LIVIU NADIȘ

Vechiul sediu (fotografia de sus) și noul sediu al Facultății de zootehnie și medicină veterinară (Fotografii de GH. TARTAN)

Moisei

În nordul țării, pe frumoasa vale a Izei, o mică localitate își împlineste destinul. Rânilor dobândite cândva și s-au vindecat, iar viața și s-a reșezat firesc în matca străbună.

Este vorba de Moisei; Moiseiul ce, pulsând viguros pentru anul XXX al Republicii, devine astăzi simbol și persistă ca atare în memoria neatințării românești.

Poate că numele i-ar fi fost uitat între alte nume mărețe, ori poate că nu, dar un mare artist, Vida Geza, a știut să înfigă acolo, într-o coastă de deal, monumentul ce redă, într-un unic gest, și istoria, și natura, și metaarta. Căpățâni de piatră cu chipuri aspre și tăcute (istoria singură are dreptul să-și judece faptele) sfincșii săi străjuiesc o vale și eternizează un nume, iar măreția și liniștea lor poate că nu o vom fi întâlnit decât în geniul lui Brâncuși ori în pictura lui Bălașa.

Moiseiul înobilează o generație; piatra sa stă mărturie că libertatea unui popor nu poate fi surpată nici într-o viață de zimbri, dar mite într-una de om. De aceea, Moiseiul ne va purta întotdeauna către anii Eliberării, ori, și mai în urmă, către începuturile istoriei noastre. Căci așa l-am văzut și l-am simțit, desprins parcă din „Ră-boz“-ul getic de la Pietroasa, ca o „zicere de salut la capetele de piatră — întru resurecția uriașilor cei îngropați în pământ — Uriășii Patriei, Moșii-Eroi — pentru pământurile tuturor dacilor — geților — valahilor din toate pământurile“.

Esperanto

Între bunele tradiții ale Facultății de filologie — istorie a Universității din Timișoara, activitatea cercului de esperantologie a cunoscut în ultimul timp o remarcabilă amplificare și diversificare. În acest sens, întru totul semnificativ a fost simpozionul ESPERANTO EN PERSPEKTIVO, prilejuit de aniversarea a 90 de ani de existență a limbii auxiliare internaționale, esperanto. Căci, pe lângă festivitatea aniversară, simpozionul a constituit cadrul unor ample discuții, care au dezbătut probleme complexe, de la structura limbii esperanto, până la implicarea limbii auxiliare internaționale în societatea contemporană.

Am notat câteva titluri: Actualitatea cercetărilor de interlingvistică-esperanto (conf. univ. dr. V. Șerban) Esperanto în perspectiva filozofiei (Elena Boce), Structura originală a limbii esperanto (Elena Cosma), Limba internațională în gândirea lingvistică (Victoria Stroescu), Probleme de sintagmatică a limbii esperanto (asist. univ. Maria Voin), Esperanto — dimensiune a gândirii umaniste contemporane (prof. univ. I. F. Bociort).

Ținuta academică, participarea numeroasă, interesul constant ridicat pe

care simpozionul l-a menținut în rândul studenților și al cadrelor didactice, au constituit argumente ale fructuoasei activități pe care acest cerc de cercetare științifică a desfășurat-o în anul universitar care s-a încheiat.

Animat de personalitatea și pasiunea profesorului I.F. Bociort, cercul grupează din ce în ce mai mulți membri „ne-lingviști“ și „nefilologi“, ceea ce subliniază nu numai creșterea interesului față de o limbă care cunoaște o evoluție spectaculoasă, ci și participarea efectivă a limbii esperanto la multiple probleme ale gândirii și vieții contemporane — participare căreia viitorul apropiat îi promite perspective vaste.

(N.A. Regretul nostru este cel de a relata, cu aproape două luni întârziere, o acțiune ce s-a desfășurat la jumătatea lunii iulie, chiar dacă acest lucru se datorează unor motive obiective, legate de apariția revistei noastre. O facem acum, cu promisiunea de a reveni și cu speranța că „dintre colegii noștri, sau dintre cei care ne-au devenit colegi de curând, cel puțin câțiva vor deveni membri ai merituosului cerc).

Costinești?

Tabăra de odihnă nu mai are nevoie de recomandări ori superlative.

Nu numai plaja și soarele, ori așezarea modernă, descinsă parcă de pe planșele unor arhitecți de un febril rafinament, dar mai ales atmosfera ce s-a instaurat acolo, adunând vară de vară tot ce studențimea are mai bun și mai tineresc transformă o vacanță petrecută la Costinești într-o sărbătoare de neuitat.

Și totuși, s-a aciuat acolo și o „faună“ oarecum bizară, pe care o voi numi, de-a dreptul, ca făcând parte (culmea!) chiar din grupul însărcinat cu supravegherea programului, al ordinii și al disciplinei de tabără.

Studentii sau ne, având atribuții ce merg de la salvamar până la „electronist“ ori gestionar, (uneori nici ei nu știu precis), de o ținută fizică și vestimentară mai mult decât dubioasă, aceștia se erijează — depășindu-și cu mult „indatoririile“ — în adevărați „șerifi“ sezonieri, care „taie și spinzură“ ca la ei acasă. Nu vorbesc de avantajele de tot felul de care beneficiază, ci de modul brutal și necivilizat în care aceștia înțeleg să-și facă datoria, astfel încât nu rareori s-a ajuns la situații în care au bruscat studenții după bunul lor plac (vezi, doamne, li s-a părut că respectivii au fost neconvincioși!), ori „săltau“, pur și simplu, fetele pe lângă prietenii lor cu un „hai, mamă, să te fac un dans“!

Lor nu te poți împotrivi; ei sînt „de-ai casei“, au „bisericuțele“ lor, „clanul“ lor, sînt organizați între ei, ori (mai rar) cu persoane din comandament sau administrație, cu care-și împart „frățeste“ și sarcinile și berile.

Astfel, ordinea dobîndește uneori un caracter pătitor și programul la fel — în special după orele 22, cînd „caralii“ aceștia ieșeau „să-și facă rondul“ (să nu-ți vină să crezi ochilor!) cu ciomege scurte sub braț (pentru autoapărare!??).

Și ordine se făcea, în sensul că lumina era stinsă cu forța în camere unde unul sau mai mulți simplici citeau, pe cînd în camere de „caralii“ știute (uneori și aprovizionate), se bea pînă dimineața.

Întrebînd pe unul din ei pe baza cărui criteriu a fost adus în tabără acesta mi s-a destăinuit cu un zîmbet: „am practicat boxul“... (!!! — N.A.).

Evident, acești „admiși“ prin criterii... fizice sînt numai cîțiva, și ei nu caracterizează pe cei care, poate de cîțiva ani, veghează la liniștea celor veniți la odihnă, la bunul mers al taberei.

În acest an, biletele studențești nu au avut înscris pe ele gradul de confort. Faptul a cauzat multe și neplăcute discuții, iar repartizarea pe vile, căsuțe, ș.a.m.d., a stat sub semnul arbitrarului și-al „relațiilor de amicitie“.

Sînt două chestiuni în aparență minore. Dar ele aduc un nedorit semn de întrebare în dreptul unui nume atît de îndrăgît.

VALENTIN VIȘAN

Vasile Versavia:

JUCĂRIA MEA CEA DRAGĂ

(Ed. Facla, 1977)

După mulți ani de risipire a numeroase poezii prin diferite publicații din țară, poetul bănățean Vasile Versavia debutează, aproximativ surprinzător, cu un volum pentru copii.

Față de ceea ce ne obișnuise, deși destinat copiilor, volumul îl reprezintă, totuși, în bună măsură: aceeași vibrație lirică, predilecția pentru anumite teme — cu o mare doză a cuceririi la sensurile și modalitățile existenței noastre ca oameni — dar mai ales aceeași rezonanță, fluiditate și armonie care îl integrează unei anumite laturi a poeziei clasice românești, individualizîndu-l totodată.

Tematic, volumul nu aduce aproape nimic nou (și nici nu-l imputăm aceasta): iubirea de țară, mamă și bunici are dimensiunile cunoscute ale nu mai puțin cunoscutului sentiment general uman, ca și prietenia, omenia, corectitudinea, cumpătarea, receptivitatea față de natură, cinstea, munca etc.

Rod al unei fantezii care ne îmbrățește așteptăm noi volume, noul se distinge clar în modalitatea abordării temelor tradiționale. Țara mea și E-o patrie (variațiuni pe aceeași temă) evidențiază osmoza individ-țară, poetul sugerînd că scrisul său este destinat copiilor acestei țări și țării acestor copii. Cea mai scurtă poezie din volum, Mama, se vrea — și biruie! — să fie o maximă a patriei-mamă și invers — totuna! Este o cinstire emoționantă, firească a mamei devenită însăși țară. Două catrene și două distihuri (Bunicii) se constituie în sentințe ale legăturii sfinte de neam și de pămînt: „Am la țară doi bunici, / țara mea începe-aici; / sînt bătrîni bunicii mei, / țara mea-ncepe cu ei“

— căci „Peste sutele de ani / toți bunicii sînt țărani, / ei fac iarba să răsară, / ei ne-au dat această țară“. Iată de ce declarația din final — „Îmi iubesc bunicii mei“ — nu mai cheamă nici o complinire metaforică ci doar o afirmație simplă, clară și granitică; „țara mea-ncepe cu ei“. În Casa, sub pretextul unui joc, în care copiii pornesc lucrul la casă de sus în jos, descoperim un nou simbol al trăinicieii și al seninătății acestui popor: „pentru grinzi și pentru schele / avem razele de stee, / pentru geamuri și intrare / vom aduce cîte-o zare...“

Secvența care dă titlul volumului, Jucăria mea cea dragă, ne aminteste doar vag de povestioarele lui Delavrancea care ne-a încîntat copilăria (Bunicul, Bunica), pentru că gluma cu bunicul de aici devine gravă, mediativă: „Vara poartă-o pălărie /

cît o pitulice... / Vai această jucărie / n-aș vrea să se strice“. Greierle și furnica este o nouă schimbare a „convingerilor“ tradiționale despre cele două mici vietăți: falsa hărnicie a furnicii este în realitate o nemăsurată lăcomie și zgîrcenie, în timp ce cîntarea neîntreruptă a greierului se transformă în încîntare și chiar mai mult, deoarece „cu vioara lui cerească / face grînele să crească...“ Antiteza se menține, dar este inversată și de aceea, pentru iarnă, copilul îl invită pe greier să mînce la el, că... a vorbit el cu mămica. Parafrazările continuă în Capra cu un ied, în care capra ajunge victimă, iedul scapă, iar lupul este pedepsit de un pădurar. Ne este greu să prevedem reacția copiilor față de capra-mamă pe care, de fapt, tot lăcomia o duce la pleire; să sperăm că mamele grijului vor trece peste această poveste cînd le vor citi propriilor copii... O glumă moralizatoare destul de discretă ne oferă Melcul școlar, o suită de cinci ghicitori hazlii, ingenioase, ușor de memorat se grupează în Mica publicitate; mamei, care ne dă viață și putere, i se aduce un nou elogiu în poezia Mielul, o excelentă „lecție“ antiminciună găsim în Ce-ar fi dacă...? și o alta despre chibzuință și curaj în Început.

Volumul se încheie cu patru originale poezii purtînd numele anotimpurilor, de la primăvară la iarnă. Excepționînd partea a II-a de la Iarna, subtextul divulgă „anotimpurile“ vrîstelor și o anumită nostalgie după anii copilăriei. Ultima secvență, Iarna, prin ea însăși, se deschide în ultimele trei strofe, nemaiadresate copiilor; ele sînt o meditare apăsătoare de gîndul ireversibilității timpului, în care tristețea întoarcerii poetului în timpuri definitiv apuse se confruntă (timid) cu optimismul; nici limba lui nu mai este pentru copii; poetul gîndește la vîsta-i sură, ecouri din copilărie îi stăruie în auz și-n suflet — „Ninge iară, ninge iară...“ — se înseninează și se întunecă, pentru că „Totu-i alb... Poate că-nvie / cel ce-am fost, cît de puțin / Ninge cu copilărie / peste sat, peste destin“.

Nu ne hazardăm să-l comparăm pe Vasile Versavia cu consacrații și nici să-l anticipăm cutare treaptă. Parafrazîndu-l, la rîndul nostru, ne-am bucura dacă acest volum de debut (singur, fiindcă altfel a mai apărut) ar reprezenta doar primul anotimp, primăvara. Cîntărită după flori, „primăvara“ aceasta anunță un an bun...
CONSTANTIN VINTELESCU

Boris Vian și umanismul creației

Carte a unor diotomii dramatice Iarba roșie de Boris Vian poate părea un roman al eșecului, al distrugerii personalității umane în căutare de sensuri existențiale noi, mesaj pesimist asupra căruia, dintr-o dorință de probitate pe care puțin au avut-o față de opera scriitorului, prematur dispărut dintre noi, în cerc să revin.

Ce se întîmplă de fapt în roman? Intelectualul, rigurosul Wolf, conștient și construiește o mașină miraculoasă care îi permite transcenderea pe de-o parte a lumii imediate și pe de altă parte anularea unui întreg trecut spiritual demers ce are ca scop în înșența lui Wolf regăsirea libertății originale, absolute — sumă a unor posibilități multiple de a recrea lumea. Spațiul în care Wolf își construiește mașina este unul material marcat de relativitate și prin aceasta plastic, deschis creației. Rod al acesteia, mașina îi înlesnește lui Wolf, accesul spre o lume a posibilităților egale, lume pur teoretică în care conștiința lui anulată e incapabilă de gestul cosmic al creației. Neputînd exista corporal în lumea spiritului Wolf trebuie să moară. Mașina este deci instrumentul negator al facultății esențiale umane de a crea. Ne întîlnim aici cu o idee exprimată, de altfel, în mai multe rînduri de autor, uneori chiar explicit: omul e superior mașinii în ciuda execuției perfecte de care aceasta este capabilă, deoarece însăși a-

ceastă perfecțiune a mașinii este măsura valorii umanului. Noi nu sîntem perfecti — spune Vian într-un articol publicat în numărul din 10-16 aprilie 1953 al săptămînalului Arts — dar foarte adaptabili. Putem să facem dragoste, să citim, să înotăm și chiar să construim roboți. Putem să cugetăm, deci să fim și să precedăm esenței. Putem să ridem. Oh! nu neg, niște roboți ar ride mai bine; dar fără indolală nu aceeași. (...) Să învățăm totul. Învățați ce e în pîntecele unui robot. Fiți specialiști în toate. Viitorul este al lui Pico del-la Mirandola. Mirandola!, ulușiți acest robot-poet cu cunoștințele voastre de cibernetică, explicați-i cum funcționează și-l veți avea, umilit, la discreția, (tr. n.). În „Iarba roșie“, Vian demonstrează prin mijloace specifice literare că obiectivarea ideii nu este posibilă și nu are sens decît într-un univers dominat de om. Am ezitat aici între termenul de demonstrație și cel de sugestie, dar îi dau prioritate celui dintîi observînd, împreună cu alți comentatori ai operei lui Vian, că scriitorul este un „moralist cu suflet de copil“, aici ca și în „Spuma zilelor“ sau în „Smulgătorul de inimi“. Această demonstrație — termenul sună încă prea rigid — se face însă prin mijloace specifice literare, care merită atenție, în continuare, deoarece relevă un nou sens al umanismului lui Boris Vian.

CARMEN PADURE

Fotografie de IOSIF BERWANGER

(„Razna prin trei continente
de
MIRCEA RADU IONESCU,
Editura Eminescu)

Apoetica

Demarează, plină de promisiuni, o rubrică de creație literară studentescă care încearcă să promoveze o literatură captivantă în care metafora și parabola, epitetul și comparația, vor sluji cu devotament cauzei formării unui curent de avangardă în poezia modernă. Rubrica susținută de Dan Gheorghe (Crișan) și colegii de redacție se vrea o rubrică de polemică literară și o mostră de cum nu se face... poezie (bună!). Să-i urăm viață lungă și rime corecte!

TEXTE DE MUZICĂ UȘOARĂ (I)

Motto: Zi-mi orice, dar cîntă!
„Așa e viața” cu Sergiu Zagardan
Dacă mama te-a sculat
Și o plasă ea ți-a dat,
Nu te pune pe-njurat
C-așa e piața!

Așa e piața! Așa e piața!
Zgomotoasă și ticșită
Așa e piața!

„Ciobănașul” cu O. Spătaru
Soare, valuri și un vaporasă
Care vede marea pentru-nția oară
Plaja nu-l încintă și desprins de mal
Vaporașul se scufundă-n val!

A-u-u-u-u-ă! A-u-u-u-u-ă!
A-u-ă!

„Toată ziua, bună ziua” cu M. Dumbravă

Toată ziua, bună ziua!
Mă gîndesc la tine

Simt că dacă nu te iau
N-o să fie bine.

Azi am mai citit un pic
Dar de ieri nu știu nimic.
Vreau să prind totul din zbor
Dar nu e deloc ușor.

Vai. De un 5 mi-e tare dor!

„Trurl!” cu G. Petrescu

Prin circumi am colindat,
Băuturi am consumat,

Și toți banii ce mi-ai dat,
I-am terminat, i-am terminat.

După ce-am mîncat pe blat,
Și m-am tot împrumutat,

Eu un telefon ți-am dat,
Și am sperat:

Mi-a șoptit o viorea
C-ai să-mi dai chenzina ta, tată, tată,

dragă!

Te-aș ruga pe dumneata,
Să nu-ți spui la maică-mea, tată,

mamă, dragă!

„Ai, hai!” cu O. Stănculescu

Au vai! Au, au și vai, și vai!

Eu o țîră vă distrai – Au, vai și vai!

N-o ști nimeni că m-am dus
Și așa eram în plus

Sus e titlul, rest-nimic
Bine că m-am iscălit!

Au, vai! Au, vai și vai, și vai!

Și cu asta terminai Bye-Bye! Bye-Bye!

GEORGE CRIȘAN

Înțelepciunea străzii

Deschidem o nouă rubrică, care avînd ca pretext indicatoarele circulației rutiere (a căror semnificație este ignorată), asociază acestea „indicatoarelor circulației prin viață”; maximelor și cugetărilor unor cunoscuți oameni de spirit, înțelepciunii proverbelor, etc. Rubrica se explică mai bine prin motto-ul ei:

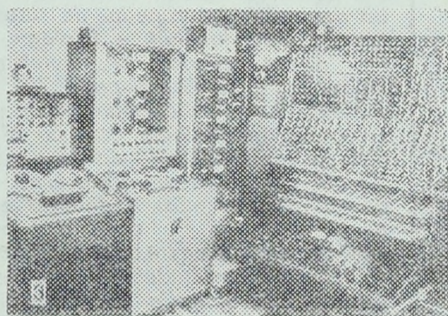
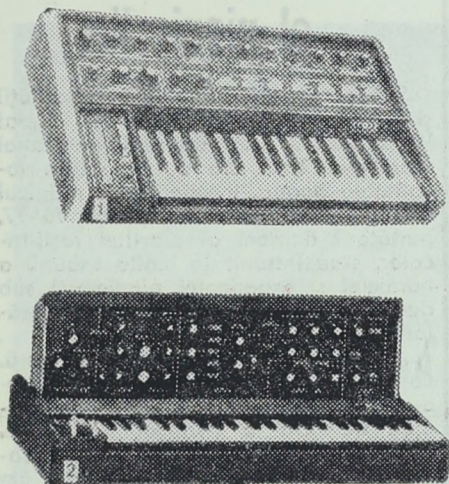
„Cine apucă pe un drum greșit (în viață), zadarnic mai învață semnele de circulație” (Ion Velican).

„Ce faci azi la-nțneric, miine se va descoperi la lumină” (N. Iorga).

E. S.

Synthesizer

Motto: „Deși s-ar putea ca marele geniu al muzicii electronice să nu se fi născut încă, instrumentul există. El nu așteaptă decît atingerea mîinii unui nou Mozart, Beethoven sau Charles Ives. Doar istoria va putea stabili dacă dr. Moog va fi un Stradivarius al erei spațiale sau doar un mecanic de o extraordinară popularitate în formele muzicale moderne. În orice caz nu poate fi ignorat. Pentru că Moog și sintetizatorul ce poartă numele-i ciudat și-a învățat tranzistorul să cînte o muzică ce nu se repetă niciodată”.

(Jason Wallace „TWA Ambassador”) Profităm de acest număr de vacanță pentru a da curs unei intenții mai vechi, aceea de a vă familiariza cu un instrument des întîlnit în muzica actuală și anume synthesizer-ul (sintetizatorul de sunet).

Deși și-a cîștigat popularitatea doar în ultimul deceniu, primul echipament care purta denumirea curentă de synthesizer a fost construit în 1940 sub auspiciile laboratoarelor R.C.A., de către dr. Harry Olson. Acesta a purtat numele de Mark I, urmat la scurt timp de un model perfecționat, Mark II, model care se păstrează și astăzi la Centrul de muzică electronică „Columbia”. El depășește lungimea de 5 m și înălțimea de 2 m, prețul său ridicîndu-se în anii '40 la un milion de dolari. Ținînd seama de slaba dezvoltare la acea vreme a electronicii, a procedeeilor de înregistrare și redare, următoarele două decenii nu consemnează nimic important legat de acest instrument. În schimb își fac apariția tot mai multe laboratoare de cercetări ale sunetului electronic, iau avînt experimentele legate de acesta. Odată cu perfecționarea tehnicii de înregistrare pe bandă magnetică și asimilarea de procedee avansate de generare și modulare a sunetului electronic, această este unanim acceptat de compozitori.

În anul 1960 dr. Robert A. Moog produce și dezvoltă un echipament electronic portabil care-i poartă numele (moog synthesizer). An de an aceste aparate sînt perfecționate, dobîndindu-și o mare popularitate. Un pas important s-a făcut prin atașarea la sintetizator a computerului.

Azi sintetizatoarele au invadat sălile de concerte (inclusiv muzica simfonică) și studiourile de înregistrări, demonstrînd posibilități nebănuite în mîinile unor virtuoși ca: Keith Emerson, Rick Wakeman, Ian Hammer sau Walter Carlos. Discul „Switched-on Bach” – cuprinzînd piese celebre de Bach interpretate la synthesizer – realizat de compozitorul Walter Carlos cunoaște cel mai mare record de vânzare atins vreodată de un album instrumental.

Dacă în 1973 în lume existau aproximativ 5.000 de sintetizatoare (din care 75 la sută purtau marca „moog”), astăzi numărul lor este de 5 ori mai mare. Gama acestora s-a diversificat și ea, iar marilor virtuoși ai instrumentului li se execută comenzi speciale îmbunătățite de către fabrica Moog din Williansville – New York. În fotografiile alăturate pot fi văzute tipurile cele mai răspîndite de synthesizere: micromoog (1), minimoog (2) și un model mai mare pentru studiourile electronice (3). Alte firme, ca de pildă „PAIA Electronics” au lansat pe piață micro-synthesizere portabile fără claviatură, de mărimea unei poșete, alimentate la o baterie de 9 volți. Cu performanțe reduse, ele imită doar fluierături, cîripiul păsărilor, sunete din natură și zgomote perturbatoare. Avînd prețuri scăzute, sub 50 de dolari, firma le recomandă în momentele „tari” (reuniuni, campanii electorale, meciuri, spectacole),

menajînd astfel plămîinii, sau în scopuri mai pașnice: joaca copiilor. Nu e departe ziua în care copilul preșcolar va cere părinților cadou de ziua sa nu o chitară sau o vioară ci un micromoog.

Fără a intra în tainele instrumentului trebuie amintit că sunetele produse de synthesizer sînt rezultatul unor impulsuri electronice create și transformate în „bucătăria” acestuia (oscilatoare, modulatori, generatoare, reverberatoare, multifiltre), mixate apoi pe canale și amplificate pentru a deveni audibile. O serie din aceste operații pot fi executate de computere (schimbarea formei de undă, a amplitudinii sau altor parametrii cu care se lucrează), aceasta depinzînd de modul cum a fost programat computerul. Sînt redade astfel secvențe sonore, programate anterior, muzicianul putîndu-le adăuga noi armonii. Sintetizatorul respectă caracteristicile determinate ale sunetului instrumentelor obișnuite: înălțimea, timbrul, dinamica (atacul, timpul de susținere și eliberare, timpul de „slăbire”). Toate aceste caracteristici au ridicat la început probleme, care cu timpul și-au găsit rezolvarea. Dăm acum cuvîntul lui Florin-Silviu Ursulescu, cel care a făcut o primă informare referitoare la synthesizer în revista „Săptămîna” nr. 140, august 1973, pagina 13 (îmbucurătoare coincidență!) și care nota succesele instrumentului pînă la acea vreme: „A fost rezolvată spinoasa deficiență a „atacului”; un dispozitiv măsoară forța loviturii clapei pentru a modifica consecutiv tîria sunetului (la început guvernă principiul fizic: un contact electric există sau nu, fără nuanțe intermediare)”.

Dacă pînă în urmă cu doi ani se impunea sintetizatorului neputința de a cînta două sau mai multe note simultan, după trei ani de cercetare și 100.000 de dolari investiție, dr. Moog revoluționează domeniul (a doua oară) cu polymoog-ul, sintetizatorul capabil să cînte mai multe note deodată. Pînă dr. Moog nu a făcut synthesizerul, muzica nu a fost ca acum. Acum dr. Moog realizează polymoog-ul și muzica nu va mai rămîne aceeași. Este primul sintetizator polifonic și nu numai atît, el poate fi transformat într-o clipă și folosit ca pian electronic, orgă, vibrafon sau instrumente cu coarde, lista aceasta fiind în continuă creștere. Dintre muzicienii cunoscuți care folosesc deja polymoog-ul pot fi menționați: Chick Corea, Ian Hammer, Keith Emerson, Walter Carlos.

La noi în țară există circa 10 sintetizatoare în dotarea formațiilor noastre și aproximativ pe tot atîtea discuri Electrecord s-au putut auzi sunetele acestui instrument. Aș remarcă aici în mod deosebit sintetizatorul folosit de formația Sfinx – „bibsintthesizer” – construit de basistul formației Corneliu-Bibi Ionescu și care în mîinile lui Dan Aldea sună mai bine ca în ale unor confrăți posesori de moog synthesizer dar care se mulțumesc să producă zgomote „efecte” pentru public și nu muzică.

Problema zgomotului în dauna muzicalității pare a constitui (pretutîndeni) o limită a synthesizerului, care ca orice instrument muzical trădează de fapt limitele interpretului. Este ideea celui care pe drept cuvînt este considerat realizatorul synthesizerului, dr. Moog, idee cu care vom conchide și noi acest articol: „Conceptul muzical e același. Un muzician bun va obține din sintetizator o muzică bună, muzicianul slab va face, inevitabil, o muzică proastă”.

IOAN BĂCALFTE

● VENEȚIA. Canogar ajunge la pop-art: cite un picior al personajului principal „iese” din pinză dincolo de ramă, și poți să-i pipăi gheata din piele autentică... Un imens tablou (Raveel), lucrat într-o manieră naiv-infantilă, întîlnește pînda unei pisici în fața coliviei cu canari. Originalitatea totală a panoului constă în aceea că atît colivia cît și canarii sînt cît se poate de... autentici. Lucrarea poartă mențiunea „achiziționat”. Așadar, fericitul posesor va trebui să aibă grijă să... hrănească de două ori pe zi tabloul cu semințe de cînepă.

● ATENA. Pînă una-alta, admir (vorba vine!) ceata de hippy opoșiți la doi pași de hotel, în chiar Piața Constituției, adică în plin centrul Ate-

Bizarerii

sau

auto-dricul rezervor

nei. Zac întinși pe trotuar. Unii dorm de-abinelea, alții mestecă gumă și așteaptă. Ce? E greu de precizat. Așteptarea face parte din regula jocului, fiindcă și turismul hippy are legile lui... Autostopiști incurabili, junii pletoși obțin un loc într-un camion ce cară ceapă ori cuie, ori ulei de măsline și nu-l părăsesc decît la capătul capătului. Dacă șoferul aprovizionează o mină din Nepal, foarte bine, turistul hippy ajunge în Nepal.

● STOC HOLM. În subsolul botezat ad-hoc „discotec”, cîțiva întreprinzători au făcut rost de niște scaune despercheate și de un bec de candelă,

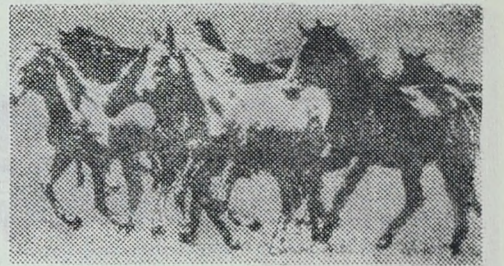

lă, care scîlpește ca un ochi de miță undeva, într-un colț al hrubei. Nimeni nu acordă vreo importanță așa-zisului mobilier, singurul lucru care contează este numărul și puterea diuzoarelor, capabile să scoale din morți și un elefant împăiat... Pe pereți inscripții multicolore: Te iubesc și fără L.S.D.; Miine e astăzi, astăzi e ieri; I love you, Monika.

● TRINIDAD. Vezi bizara casă mortuară (influență nord-americană), unde alături de bolțile pentru sicrie (numerate, spre a se preveni, doamne, vreo confuzie) există un bar cu scaune înalte și un sclipitor filtru de cafea: familiile stau de veghe zi și noapte, cafeaua și cite-un păhărel de mojito le mai dau puteri.

● PARIS. „Vîndem costume de baie pentru nudiști” (Alțișul poate fi citit pe un auto-dric cumpărat de o ceată de hippy de la cimitirul automobilelor. În prezent, auto-dricul folosește drept tramvai și rezervor de – se pare – cidru; numărul de circulație este prins cu cleme de rufe, șoferul poartă cască de pompier și ghete albe peste picioarele desculțe)... „Aici, filme de groază, rezistă cei cu nervi tari”. Turbarea decapitatului, Ochii care plutesc, Jocul mădulelor. Revoltă în osuar. Moartea filmează.

CONSEMNAȚII

Practica de salon, condiție a pregătirii și conștiinței medicale

Domeniu vast cu adânci implicații umane, medicina cere slujitorilor ei nu numai studii temeinice de specialitate ori o atenție și îndelungată practică la patul bolnavului, ci sensibilitate. E. BRANCANI mărturisea undeva: „Medicul trebuie să fie în același timp psiholog, filozof și om de cultură, dotat cu o metodă rafinată și cu o intuiție pătrunzătoare ca să poată trata pe fiecare bolnav în parte...”

Ori pentru a dobândi aceste atribute e necesar să tratăm activitatea de stagiu ca o problemă de maximă importanță, care trebuie să constituie o permanentă preocupare, atât din partea fiecărui student, cât și a cadrelor didactice.

Dacă studiul preclinic ne inițiază mai mult sau mai puțin în tainele viitoarei profesii, ne pregătește oare și pentru timpul când vom fi puși în situația de a lua singuri anumite decizii, de a rezolva variatele probleme ce se vor ivi la locul de muncă unde vom fi repartizați?

Această problemă nu o poate rezolva decât practica efectivă în spital.

Iată cauza pentru care timpul afectat stagiului trebuie să fie privit nu numai cu toată seriozitatea dar și utilizat într-un mod cât mai rațional.

Un rol de seamă în desfășurarea stagiului avându-l medicul de salon, în a cărui supraveghere directă sîntem, am încercat, prin intermediul citorva întrebări să aflăm opinia unor asemenea medici în vederea unei eventuale concluzionări.

I. : Cum vedeți relația dintre medicul de salon și studentul stagiar?

R. : Prietenie dar nu familiarism / înțelegere omenească dublată de principialitate / respect reciproc dar nu rece, sec, rigid / condescendență, dar fără plocneală / demnitate dar nu cu emfază / ajutor dar fără substituție / exemplu personal dar fără poză / pasiunea de a da-rui dar fără a pretinde recunoștința imediată a studentului.

I. : Ce ne puteți spune despre comportarea, ținuta studenților în salon?

erurilor (satisfația realizărilor de moment ci, implicit, și atracția pentru întregirea viitoare a personalității sale. Numai această imagine luminoasă și promițătoare a viitorului îi va stimula conștiința prezentului. Numai legătura dialectică între componenta rațională și afectivă (factor căruia îi sînt datori atât dascălul cât și studentul) asigură folosirea integrală a timpului de stagiu în „ucenicia” meseriei de medic. De prim ordin fiind însăși poziția noastră pe care o adoptăm față de bolnav și de boala lui, nu trebuie uitat nici o clipă, că pentru a ajunge un bun medic trebuie încă de acum, de la bun început, să ne formăm o anumită conștiință, manifestînd în permanență un interes deosebit pentru bolnav și pentru boala sa. Și, spunînd acestea mă gîndesc la înțeleptele cuvinte ale medicului-scriitor J.B. Wilson care spunea: „Bolnavii pot ierta multe, dar lipsa de interes din partea medicului — niciodată”. Ori, noi în permanență trebuie să manifestăm acest interes, aceste imperative ale activității oricărui medic sau viitor medic.

...Și pentru ca imaginea studentului stagiar să fie completă m-am adresat unor bolnavi cu vădită intenție de a afla cum ne privesc ei:

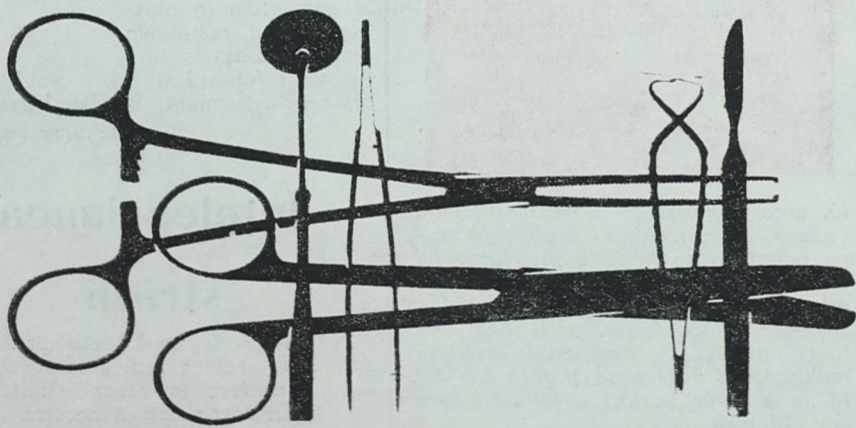
Ce părere aveți despre studenții pe care îi vedeți mereu în salon, în preajma dumneavoastră?

(C. I. 46 ani, inginer chimist): Sînt niște tineri serioși, conștiințioși, care drept să vă spun, prin interesul și înțelegerea pe care o manifestă pentru fiecare dintre noi, ne fac să ne simțim mai bine, mai ușurați...

Cum vă simțiți în prezența noastră, a studenților?...

(W. P., 21 ani, studentă matematică-informatică): „Trebuie să vă fac o confesiune: în fiecare dimineață abia aștept revenirea dumneavoastră în salon, lingă noi...”

Intotdeauna studenții se poartă cuvințios cu dumneavoastră?

R. : Studentului trebuie să i se sublinieze faptul că, în urma unei soluții, (examen de admitere ori de sîrșit de an), i se vor pretinde, implicit, calități deosebite, i se va arăta că el este „slujitorul” cel mai devotat al bolnavului. Ca om, să-și șlefuiască caracterul prin autoeducație, a cărei chintesență este autocontrolul. Autocontrol în ținuta vestimentară, gesticație, vorbire, exprimare a sentimentelor, voinței, cunoștințelor.

I. : Credeți că timpul petrecut de student în salon este întotdeauna utilizat așa cum trebuie?

R. : Formal, acesta ține numai de experiența și conștiințiozitatea studentului. Dar, acesta din urmă trebuie firește instruit. În urma unui exercițiu sistematic de acumulare (selecție a cunoștințelor și aplicarea acestora în practică), studentul va căpăta nu numai înțelegerea lu-

(O. B., 36 ani, strungar, LAE.M.): „Da! Îi stimez mai ales pentru acest lucru”.

Desigur că faptele nu se desfășoară întotdeauna așa cum reiese din cele mărturisite de pacienții chestionați. Din fericire, însă, numărul studenților „excepții” este prea mic pentru a fi consemnat aici. Și, acest fapt nu numai că ne bucură, dar ne face ca, întotdeauna cînd vom găsi o „excepție solitară”, să luăm o atitudine demnă de viitori slujitori ai omului.

P.S. : Reporterul, cu zelu-i caracteristic, a încercat să obțină și opinii ale studenților despre raportul cadre didactice-studenți sau „cadre didactice excepții”-studenți. Cu toată strădania, a obținut refuzuri mai mult sau puțin politicoase...

OFELIA GHENCIU

„Oraș al iubirii, Sibiu este vatra spirituală a studenției și tinereții noastre de ieri și de azi”, mărturisea poetul Ștefan Augustin Doinaș, student al Sibiului de altădată.

Deși se poate vorbi de o tradiție universitară, totuși Sibiu se află la începutul unui drum, al unuia mai larg dat de recunoașterea recentă ca institut de învățămînt superior de sine stătător. Cu trei facultăți — Filologie-istorie, Drept economic și administrativ, Mecanică — totalizînd peste 700 de studenți, numărul acestora tinde să sporească mult, ținînd cont că Mecanica funcționează abia de un an.

Fiind un centru universitar mai mic, dar și în bună măsură datorită experienței cîștigate s-a creat aici o atmosferă de înțelegere, de apropiere și colaborare între studenți și cadrele didactice. Este impresia lăsată de cîteva zile petrecute în mijlocul lor, a studenților sibieni cînd îți vorbesc de profesorii care-i îndrumă, de colegii lor. Iosif Kelleberger, Naiba Nicolae, Ovidiu Popescu, Gelu Spetic, Ioan Vărodi, Mircea Irimie sînt cîteva dintre studenții surprinși „în acțiune”, operativi și neobosiți cum i-au descris colegii lor. I-am notat, fără funcții, căci nu acestea sînt edificatoare, ci rezultatele muncii lor colective, a climatului de colaborare de care aminteam la început. În primele locuri pe țară în ceea ce privește rezultatele profesionale, promovabilitatea este de 93,1 la sută, cu planul asumat la munca pa-

Sibiu universitar

triotică finanțată pe 1976 depășit cu 27 la sută. De asemenea important, rezultatele practicii studenților, cit și cele ale cercurilor științifice sînt luate în seamă și folosite de instituțiile sibieni. Astfel, studenții din ultimii ani de la drept se ocupă de rezolvarea diferendelor, litigiilor dintre întreprinderi, persoane particulare. „Cercetări social-juridice privind situația minorilor de la casele de copii și orfelinelor județului Sibiu”, „Implicațiile sociale ale divorțului”, „Interpretarea legilor”, „Serviciile publice” au fost cîteva din temele cercurilor de analiză și statistică economică, drept civil și legislație administrativ-economică, de drept administrativ și știința administrației.

Impresionant este modul deschis în care se țin dezbaterile politico-ideologice, ședințele A.S.C., adeseori fără prezența cadrelor universitare. Am asistat și eu la discuții aprinse, luări de cuvînt privind perioada de cercetare științifică, sau recomandările de intrare în partid a unor studenți.

Înainte de ultima sesiune, cînd i-am vizitat pe studenții sibieni, se afla în pregătire primul număr, dactilografiat, în aproximativ 30 de exemplare a „Revistei studentului sibian”. Iată cîteva titluri: „Semnificația juridică a independenței”, „Drept și planificare”, „Spețe din practica Tribunalului județean și Tribunalului suprem”.

Unul la număr, unu liniștit, căminul studentesc (mixt) sibian adaugă alte calificative studenților Institutului de învățămînt superior din orașul de pe Cibin. Fără a face aprecieri la modul cum a fost înțeleasă autogospodărirea, la ordinea și disciplina ce domnesc aici, remarc că majoritatea ușilor de la dulapuri și camere rămîn deschise fără ca cineva să fi săvîrșit vreo... indiscreție. Nici cantina cu care se învecinează nu este mai prejos. Fețe de masă, în meniu nu lipsesc portocalele, miștii, grătarele sau catelele în sesiune.

Sar spune că la Sibiu nu există probleme care să nu-și găsească nașul. De la încălzirea pe timpul de noapte și duminica a căminului, la lipsa cursurilor universitare sau privitoare la funcționarea defectuoasă a bibliotecii ele există, dar semnatarul acestor rînduri a lăsat în seama localnicilor și a „Revistei studentului sibian” abordarea problemelor menționate.

IOAN BĂCALETE

Forumul județean al pionierilor

Sub auspiciul prieteniei, colegialității și înfrățirii dintre pionieri, cel de-al VI-lea Forum Județean al Organizației Pionierilor Timiș s-a desfășurat în localitatea Bogda. Însuflețită de rodnicul bilanț realizat în anul școlar 76-77, purtătorii timișeni ai cravatei roșii-tricolor, s-au intrunit la înalta tribună a hărniciei și experienței pionierești sub deviza „Spre comunism pășim cutezători”.

... 4 iulie... Zi senină de vară. La Grupul școlar „Electromotor” se adună reprezentanții unităților de pionieri delegați la Forumul județean. După puține momente de așteptare sosește autocarele. Pornind de aici am vizitat, mai întii, Expoziția județeană „Minitehnicus” de la Palatul pionierilor. Apoi am fost purtați spre Bogda, unde am fost întâmpinați cu flori și cîntece de către pionierii sosiți aici la odihnă. În aceeași după-amiază a avut loc festivitatea de deschidere a lucrărilor celui de-al VI-lea Forum județean.

Raportînd și cu acest prilej despre modul în care înfăptuiesc indicațiile date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, la ședința festivă de deschidere a Forumului pionierilor, despre modul în care traduc în viață sarcinile ce le revin prin Programul P.C.R., din documentele Congresului educației politice și al culturii socialiste, pionierii au adus în cadrul dezbaterilor numeroase propuneri și inițiative menite să îmbogățească activitatea organizației lor. În afara momentelor în care am dezbătut interesante probleme strîns legate de muncă și învățatură, de educarea patriotică, revoluționară a pionierilor și școlărilor, de autoganducere, de colaborare între cele trei generații prietene, membrii ai organizației „Șoimii patriei”, pionierii și uteciștii, am avut cu toții o interesantă discuție cu un activist de partid despre perspectivele dezvoltării economice și culturale ale județului Timiș. A urmat simpozionul dedicat Centenarului independenței de stat a României, la care am avut ca oaspeți un muzeolog, un critic de artă și un scriitor.

În cadrul activităților cu caracter ideologic, am primit vizita unei grupe de Șoimii patriei, care ne-au prezentat un spectacol și apoi au luat parte la un concurs de desene pe asfalt.

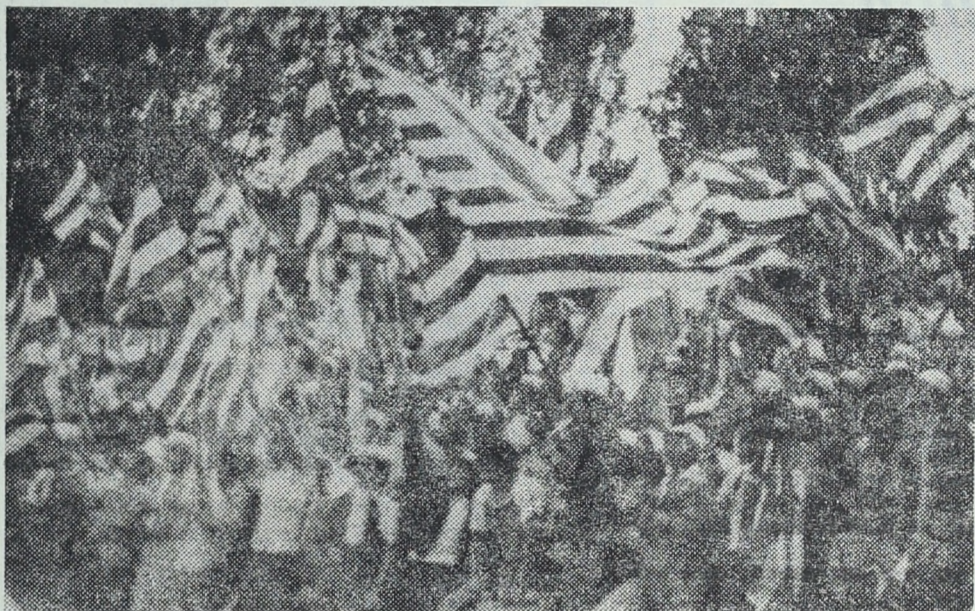
Concursurile de recitări, muzică populară și ușoară, de grupuri vocale și brigăzi artistice de agitație au fost printre cele mai îndrăgite activități.

Ne-am întrecut în îndeminare și vitează în concursul de orientare turistică și pe pista aplicativă cu obstacole. Clipe pline de bucurii le-am petrecut și în bazinul taberei. Dintre activitățile sportive cele mai interesante cităm: campionatele de șah și tenis de masă, precum și cel de fotbal și handbal. O frumoasă impresie ne-a lăsat drumul parcurs de întreaga unitate pînă la rezervația de cerbi lopătari. Pe drumul de întoarcere, în cadrul activității de muncă patriotică, am strîns plante medicinale. Tot în cadrul muncii patriotice, am ajutat cooperatorii din Bogda la recoltatul griului și strînsul paielei.

În zilele premergătoare închiderii lucrărilor Forumului, am consemnat cele mai însemnate propuneri pentru a fi transmise Forumului național, am ales pe cei mai buni pionieri ca membri ai Consiliului județean, am ales pe pionierii locțiitori ai președintelui Consiliului județean și pionierii delegați la cel de-al VI-lea Forum național al pionierilor. În ultima seară s-a desfășurat tradiționalul Carnaval al prieteniei și s-a aprins un tradițional foc de tabără, la ridicarea căruia au participat cu toții. Forumul județean al pionierilor a legat multe prietenii. Aici am împărtășit din experiența altora și am ascultat sfatul celor mai încercați, dorînd să obținem noi și bune rezultate la învățatură și pe linie de organizație.

MIRCEA CĂLIN

Clasa a VII-a, Școala generală 27, comandant de unitate

Fotografie de CORNEL COLCHER

„PUBLICUL — AJUTORUL CEL MAI PREȚIOS AL ECHIPEI”

● INTERVIU CU PROF. ANGELO NICULESCU

Față în față cu „cîrmaciul” corabiei tricolore, după mai bine de șapte ani de cînd nava cu cei 11 pasageri străbătea cu toate pinzele sus Mondialul mexican. A trecut mult timp, însă „profesorul” mi se pare același. Foarte amabil, calm, ascultă cu atenție și preocupare întrebările mele, străduindu-se să dea o desfășurare cit mai cursivă discuției noastre.

— A început un nou campionat, cu griji, emoțiile și, iminentele comentarii. Totuși, sub aspectul valoric, ce credeți că aduce el nou în competiție?

— După primele etape se observă o dinamizare a acțiunilor tactice, dublate de creșterea calității jocului. Această observație mi-o bazez pe creșterea vitezei de deplasare a jucătorilor, alături de mingea, cit și fără minge, a combinațiilor tehnico-tactice și a numărului de goluri marcate.

— Există de foarte multe ori tendința de a fragmenta cele 18 echipe în câteva plutoane valorice. Cam în ce poziție ar intra POLI?

— Chiar fără a fi antrenor aici, aș situa-o în jumătatea superioară a clasamentului, cu opțiuni serioase la primele patru locuri.

— Ați antrenat, pînă nu de mult, Sportul studențesc, porniți acum la drum cu POLI. Două echipe studențești, două cluburi oarecum apropiate. Ce le aseamnă, ce le deosebește?

— Din punct de vedere tehnic, la ambele echipe începutul a fost greoi. Considerînd însă organizarea clubului și susținerea spectatorilor, balanța este net influențată de timișoreni. La Sportul studențesc aveam condiții minore de refacere și instruire, la care se adăugă și lipsa de participare a studenților, pe cînd la Timișoara condițiile sînt excelente, iar publicul însuflețit.

— Avînd o bază materială bună, un antrenor la fel de bun, ce credeți că-i lipsește echipei?

— Fără discuție, un portar la nivelul tehnic al lotului și, la unii din jucători — cum ar fi Anghel, Nucă, Barna, Șerbănoiu — dorința fermă de victorie.

— Și atunci?

— Sîntem la început, avem încă timp să-i îndreptăm.

— Aveți așadar o părere formată despre noii dumneavoaștri elevi. Dar despre pepiniera clubului?

— Deocamdată, o revelație a jocurilor a fost Floareș, care are mari șanse să devină un fundaș foarte bun. Ceilalți tineri — Nadu, Roșca, Barna, Iuga — au posibilități reale de îmbunătățire a nivelului de joc și de a obține o mai mare eficiență.

— Avem și cîțiva tineri care au terminat junioratul și se află în vederile noastre: Iancu, Rupp, Hardt, Șulda de la care așteptăm confirmări.

— Marea problemă a fotbalului nostru rămîne totuși raportul antrenor — jucători. Ca antrenor, ce părere aveți de mult discutatul conflict de la Craiova?

— Colegul meu Teacă exagerează în ceea ce privește exigența și nu folosește adecvat metodele pedagogice care să țină seama de o disciplină liber consimțită. Dar și jucătorii sînt vinovați, dînd dovadă de o atitudine lipsită de respect și bună cuviință față de un dascăl de la care au de învățat. Cu mai multă îndemnare pedagogică, cazul de la Craiova s-ar fi putut rezolva favorabil pentru ambele părți. Dar, necedînd cituși de puțin nici o parte, rezultatul a fost „divorțul” antrenorului, cit și sancționarea aspră, dar meritată a lui Beldeanu.

— Ce-ați fi dorit să vă mai întreb?

— N-o să numesc întrebarea, dar o să răspund. Aș vrea să subliniez că publicul rămîne ajutorul prețios al echipei și aș dori să înțeleagă evoluția acesteia din primele etape, să nudezarmeze în situațiile de nereușită, deoarece, ericare ar fi situația, POLI rămîne echipa orașului și trebuie susținută în ciuda începutului greoi. Deocamdată, deficiența principală rămîne fragilitatea jucătorilor, situație asemănătoare cu cea de la Sportul studențesc.

— Ingrijorător.

— Așa e, însă, repet, sîntem la început și eu sper, sînt chiar convins, că viitoarele întîlniri ne vor aduce altă nouă cit și supporterilor satisfacții reciproce. Transmite-le tuturor că aș fi foarte încîntat dacă s-ar organiza cîteva întîlniri între echipă și supporterii, chiar pe stadion, la un antrenament. Le stau la dispoziție oricînd și cu multă plăcere, deoarece timișoreni au fost și rămîn un public avizat și exigent în materie de fotbal.

MIHAI JUNEA

Baschetul studențesc timișorean ieri, azi și în perspectivă

În speranța de a afla unele date semnificative din activitatea clubului de baschet masculin „Universitatea” Timișoara, am apelat la bunăvoința unuia din cei mai vechi apărători ai culorilor clubului, profesorul Minius Anton, antrenorul și conducătorul de joc al echipei, care, foarte amabil, ne-a acordat un interviu.

— Tovarășe profesor, anul acesta se împlinesc 25 de ani de la înființarea acestui club. Aș dori să ne spuneți pentru început cîteva date semnificative din biografia acestui club.

— Echipa noastră a luat parte la disputarea campionatului sub forma actuală încă de la prima ediție. La început nu a fost ușor, dar cu timpul jocul echipei a căpătat culoare, obținînd și primele rezultate valoroase în compania unor echipe puternice din țară. Astfel în ediția de campionat 1964-1965 am ocupat locul III, obținînd medaliile de bronz, performanță repetată în edițiile 1973-1974 și 1974-1975, cînd de fiecare dată am urmat celor două echipe fruntașe ale baschetului românesc: Dinamo și Steaua București. Totuși cel mai bun rezultat al echipei a fost cîștigarea, după terminarea campionatului din 1977, a Cupei Federației.

— Tovarășe antrenor vă felicităm pentru acest frumos rezultat. Am dori să ne spuneți, în continuare, cîteva cuvinte despre componența echipei.

— Echipa noastră reprezintă una dintre echipele cu media de vîrstă cea mai scăzută. În rîndurile ei apar însă și jucători cu mai vechi „state de plată” pe plan competițional a căror experiență este foarte utilă echipei.

Printre jucătorii fruntași, care și-au adus, sau care și aduc actualmente aportul la prestigiul echipei se pot aminti: M. Ducu, I. Gimber, L. Makos, G. Rădulescu, A. Popovici, M. Ionescu, M. Viciu, G. Cimpeanu, N. Mănăilă.

De-a lungul anilor în echipă au primit studenții, iar la ora actuală, componenții echipei sînt absolvenți, studenți și chiar elevi. Astfel, în echipă se împletește armonios experiența, mutualitatea și elanul tineresc. Din rîndurile tinerilor jucători ar fi de amintit Zgriban, încă elev de liceu și Minzat, care este student în anul II al Facultății de mecanică, jucători ce împletesc armonios activitatea sportivă cu cea școlară.

— Se știe că o caracteristică a echipei studențești este fluctuația de jucători. Aș vrea să vă întreb cum ați reușit să obțineți totuși aceste rezultate foarte frumoase?

— Răspunsul la această întrebare este foarte simplu: prin muncă, foarte multă muncă și prin dorința de a învinge.

— Ce părere aveți despre receptivitatea publicului timișorean față de baschet și în ce măsură contribuie studenții la reușita echipei în competiții?

— Aportul galeriei studențești este bine venit în obținerea unor rezultate bune, mai ales în condițiile unei masive înfierii a echipei. Sufletul galeriei poate influența înclinarea balanței victoriei în favoarea noastră în întîlnirile ce le susținem pe teren propriu. Sperăm ca, în campionatul viitor, să avem mai mulți simpatizanți în tribune, mai ales că, pentru elevi și studenți, există posibilitatea participării la întîlniri cu o reducere de 50 la sută pe baza prezentării legitimizei.

— Pentru încheiere, o întrebare care a devenit banală, dar care nu poate lipsi dintr-un interviu. Ce proiecte de viitor aveți?

— Pentru campionatul viitor dorim să ocupăm un loc fruntaș și să realizăm meciuri cit mai frumoase, care să atragă în tribune cit mai mulți spectatori.

— Tovarășe profesor, vă urăm succes în campionatul ce se apropie și vă dorim ca în tribune să ia loc cit mai mulți spectatori, care să ducă spre victorie echipa scandinavă „Haide U”.

— Vă mulțumesc și vă asigur că speranțele puse în noi nu vor fi deșarte.
SORIN M. TIBERIU

BUTURUGA MICA

Și-a pus în gînd să răstoare munții. N-a reușit; avea pietre la ficat!

COMPOZIȚIE

Există texte fără muzică (bună) și muzică fără text (bun). Al treilea caz este o excepție.

SUS ȘI JOS

De la propriu la comun, nu este diferență decît de-o literă; dar aceea-i cea din cap.

MARFA ORIGINALA

Bișnițarul vînzîndu-și omenia: „Ia-o nene, nu vezi că e de dincolo, e originală!”

DECERNARE

Premiul pentru cele mai înalte relații, a fost decernat, după îndelungi căutări — cu luminarea, nu alta! — credincioșilor.

GEAM DESCHIS SPRE PĂCĂLEALA (întimplare adevărată)

Stîrșit de săptămîină. Gara Timișorilor, sau a Bucureștiului, sau a Iașului, sau... oricare alta. Plin de de voie bună grupul de studenți se îndreaptă — desfidînd existența casei de bilete — spre peronul unde staționa, pentru încă cîteva minute, acceleratul.

„Uite nașul!” sesizează coreva și întreg grupul năvăli pe ceferist.

„Ne iei și pe noi, nașule?” întrebă răzlețit.

Odată cu consimțămîntul s-au rezezit cu toții, bulucindu-se, într-un vagon de clasa a II-a.

Curînd trenul se puse în mișcare cu un șuierat ce, pentru moment, acoperi rîsetele și hărmălaia iscată de vesellii studenți, care, ca la un semnal, și-au scos capetele la ferestre pentru a face semne cunoscuților și mai ales necunoscuților.

Fericit, cu un zîmbet complice, le făcea semne de rămas bun, de pe peron, ceferistul.

EMERIC SZEKELY

Obiectivul vesel

O nouă metodă de ameliorare... Încrucșarea dintre un cal și un măgar, în viziunea fotografică a lui Gheorghe Tărjan, student în anul V al Facultății de zootehnie și medicină veterinară.

*Cele mai frumoase urări
cititorilor revistei „Forum Studențesc”
din partea lui Angelo Niculescu*

DIALOG

- De la început vreau să precizez, că nu este vorba de un interviu privitor la biografia dumneavoastră sau ceea ce faceți la Televiziune, despre alte pasiuni, ori despre cum vă petreceți timpul liber. Va fi UN INTERVIU DESPRE INTERVIU. Este prima oară că vă aflați în această postură de interviuat?

- Au mai păcătit și alții cu mine, dar mie îmi place mai mult să iau interviuri decît să dau.

- Voi începe adresîndu-vă o întrebare pe care v-ați pus-o în cartea dumneavoastră DAȚI-MI VOIE SĂ ÎNTREB: Care or fi temele care să se potrivească pentru un interviu?

- Orice. Depinde de cel ce ia întrebări și cel ce răspunde la ele.

- Cum vă alegeți eroii interviurilor dumneavoastră? Simțiți o „chemare” pentru unii din ei, sau este o simplă chestiune de rutină?

- Aici nu există rutină; cînd apare te lași de meserie. Nu e ca și la fabricarea șuruburilor, adică să faci zilnic același lucru în același mod. Niciodată nu am putut să răspund cum îi aleg... Îmi spune cineva ceva în avion, ascult o discuție pe stradă, mă duc undeva să scriu despre vișine și aud vorbindu-se ceva despre canale. Las vișinele și mă duc să scriu despre canale.

- Printre eroii dumneavoastră se află multe personalități, persoane mai în vîrstă, iar tineri mai puțin. Cum se explică acest fapt?

- Au fost destule cazuri. Eu fac interviuri cu extreme. Îmi plac extremele. Ca de altfel în viață: ori totul, ori nimic... Dovadă că nu îi neglijez este autorul acestui interviu care putea fi un posibil interviuat printre elevii fostei clase a XI-a (n.a. Primul nostru „contact” a avut loc în urmă cu trei ani, cînd Alexandru Stark făcea un film despre microintreprinderea Liceului nr. 1 din Timișoara).

- Cîte interviuri ați luat cu aproximație?

- În 30 de ani... mii, nu le țin evidența. Cîte interviuri bune am luat, era poate mai potrivită între-

barea. Cred că interviul bun nu l-am luat încă, ci doar interviuri despre care s-a zis că au fost bune.

- Au fost și interviuri nepublicate, „pentru mai tîrziu”, sau care nu v-au plăcut și nu le-ați mai publicat?

- Interviurile „pentru mai tîrziu” pot să apară mai tîrziu din anumite considerente. Toate interviurile mi-au plăcut. De altfel cred că tot ceea ce fac e reușit. Dar este un principiu: „Nu tot ceea ce îmi place mie e bun, și nu tot ce este bun îmi place mie”. În meseria mea sînt încăpăținat, iar în consecință toate interviurile mi-au apărut.

- Au fost și întrebări fără răspuns?

- Desigur, dar și răspunsuri fără întrebări. Au fost pentru că răspunsul era greu. Nu intru cu cizmele în sufletul oamenilor, dar dacă lipsa de răspuns se datorează unor limite insist și merg mai departe. Dacă e vorba de chestiuni personale care ar leza pe interviuat mă opresc fără a fi tras de minecă.

- Cum vă provocați interlocutorul să vă vorbească și să-și deschidă sufletul?

- Nu e nevoie să-i provoci, interviul s-a născut odată cu - hai să zicem - apariția Evei, cînd Adam a avut cu cine conversa. Toată viața omului este formată din întrebări și răspunsuri. Este suficient să pui întrebări interesante. Cum se pun acestea? Este o întrebare fără răspuns...

- Cum ajungeți la acel „inedit al memoriei visat de orice autor de interviuri”?

- În viața îei interviuri la oameni deștepți sau care stau doar pe post de deștepți. Ineditul depinde de cel căruia îi pui întrebări, dacă e deștept...

- Credeți că cineva a spus totul într-un interviu? Cînd se poate spune totul?

- Nu există totul. Totul nu poate fi spus sau scris. Orice interviu e o părticică din viața unui om, dintr-o faptă. Nu este un examen de matematică în care scriind binomul lui Newton ai rezolvat problema. Este un examen de logică matematică în care binomul lui Newton nu înseamnă nimic.

Nimic despre muzică

Interviu cu ALEXANDRU STARK

- Care este pasul de la interviu la anchetă?
- Ancheta poate fi formată dintr-un interviu și interviu ca o întregă anchetă. Deși fac anchete eu de test titlul de anchetă pentru faptul că ancheta publicistică nu are nimic comun cu cea juridică. Aș fi numit genul acesta altfel. Interviului i-aș spune dialog, iar anchetei foraj sufletesc, în care folosești diamante de cea mai bună calitate.

- Puteți povesti o întâmplare interesantă, care v-a plăcut în viața de reporter?

- Nu am întâmplări neinteresante. Orice întâmplare e interesantă. Cele care mi-au plăcut mie mai mult pot fi socotite niște banalități de către alții. Scriu o carte care se numește POVESTIRI FĂRĂ TERMEN DE GARANȚIE. Cea mai interesantă mi se pare cea despre un dascăl de la o școală cu un singur învățător, pe care oamenii l-au dus pe umeri de la halta unde a oprit trenul pînă la școală, pentru a nu se uda din cauza unor inundații. În cartea aceasta vor fi existînd multe fapte de viață mai interesante, dar depinde de unghiul de vedere.

- „Reporterul trebuie să fie peste tot și nu numai peste tot, dar și primul. Indiferent că doarme în plasa de bagaje din tren, indiferent că trece prin lapoviță și zăpadă” - vă mărturisea Brunea-Fox, „Prințul” presei românești. Ați avut și dumneavoastră asemenea situații?

- Au fost momente în care a merge în plasă sau a trece pe sub apă constituiau condiții ideale de lucru. Să mergi cu mina agățat pe o scară de tren, sau la 16 ani cînd am cerut de la radio să fiu trimis la Bumbești-Livozeni...

- Așa de tînar la radio?

- Sînt angajat la radio de la 14 ani...

- Am luat două interviuri și jumătate pînă acum. Unul puțin înainte de ora trei noaptea într-un restaurant, în timp ce ospătarii aranjau mesele, la un alt interlocutorul meu era în pijama, iar al treilea într-o stație de tramvai. Pe jumătate, deoarece a venit tramvaiul; iar acum în unul din birourile Televiziunii. Cum au fost interviurile dumneavoastră?

- Am stat cocoțat și într-un copac, la Arad, pe o insulă. E o poveste lungă... Acum voiam să stăm în curte. Nu am avut în viața mea birou, acesta este al unui șef. Singurul lucru cu adevărat inteligent pe care l-am făcut în viață este că am refuzat de trei ori să am birou, adică să fiu numit șef. Reușita mea se datorează acestui fapt. Cu birou ești un funcționar al zilei, nicidecum un reporter.

Tocmai deschide ușa un coleg de-al său și parafrazînd un șef de pe scaunul acestuia, în glumă, Alexandru Stark exclamă impunător: „Nu vizez! Nu aprob!” Profit de acest moment pentru a comanda un taxi „urgent” pentru gară - comenzi obișnuite la Televiziune. După ce am aflat ora plecării trenului, am mai notat o replică a partenerului meu de discuție: „Cred că cunosc la fel de bine mersul trenului ca și tabla înmulțirii. Îl știu pe dinafară”. Continuăm.

- Din atîtea interviuri, mai bine zis discuții, ați rămas și dumneavoastră cu ceva, ați reținut o idee, v-a impresionat ceva?

- Sigur că am obiceiul să „fur” cite ceva. Lucrurile interesante se lipsesc de mine. La fiecare m-a impresionat în bine sau în rău un anumit lucru.

- Urmăriți destinele eroilor dumneavoastră, mai știți de ei și acum?

- Nu vreau să le urmăresc, pentru că oamenilor cărora le-am luat interviuri vreau să rămînă pentru mine așa cum au fost atunci, în cîrmeiul lor de viață, să rămînă ideali, așa cum i-am înțeles atunci.

- Reveniți la eroii dumneavoastră cu un alt interviu?

- Am mai revenit la mulți. Mi-ai dat o idee: să văd ce fac foștii elevi de la Liceul 1, cărora prin inter-

mediul tău le transmit succes la examene. Celor cărora le-am promis vor urma; îmi onorez promisiunile. Am idei puține dar fixe, pentru mine sînt bune. Eu țin la ele, dar pentru alții nu sînt bune. Sînt obișnuit să am dreptate, chiar dacă mi se dă mai tîrziu.

- Acum la sfîrșit, credeți că e mai ușor să tei un interviu, sau să-l acorzi?

- Meseria mea e să-i pun pe alții să vorbească, iar a vorbi e a altora. Important e să iese cel cu care iau interviu bine, nu eu. Dacă iese el, iese și eu.

În drum spre ascensor discuția a continuat ca „de la un autor de întrebări la un alt autor de întrebări”. Am ținut să explic că interviul meu e doar amatorism și că, de fapt, la revistă, o revistă studențească, eu scriu în principal despre muzică. Mi-a mărturisit că respectă tot ceea ce e scris, că ia în serios orice revistă și că el, de fapt, a terminat conservatorul, drept care mi-a sugerat titlul acestui interviu, pentru care îi mulțumesc.

În drum spre gară mi-au venit în minte alte întrebări, și am observat că uitasem să-i adresez o întrebare pregătită dinainte adică cea notată la mine în carnetel... cu numărul 5. Iată-o: „Vi s-a întîmplat ca după un interviu să mai fi vrut să puneți o întrebare pe care ați uitat-o în timpul discuției sau la care v-ați gîndit abia după interviu?”

Să fie această coincidență un răspuns?...

IOAN BĂCALETE, aprilie 1977

P.S. După redactarea interviului crezînd că adevărații reporteri consultă pe interviuații lor în legătură cu cele ce vor fi publicate, am trimis și eu o copie interviuatului meu, în cazul acesta ar avea anumite observații privind cele declarate în interviu, sau că doarește să nu se publice anumite lucruri din ceea ce a afirmat odată. Din răspunsul primit alături de politețea și amabilitatea cu care mă obișnuisem deja, am reținut următoarea paranteză: „Nu am (și nici nu aș avea dreptul să am) (s.n.) observații”.

Penultima oră!

În numărul 35 (497) al revistei **Orizont**, Petre Dinu Marcel semnează un „Interviu cu două mii de fete de la I.A.E.M. Timișoara”. Gurile rele spun însă că, susnumita revistă intenționează, de fapt, să publice un interviu-fluviu cu fetele respective deoarece, pînă acum, am consimțat doar dialogul purtat cu primele zece. Un calcul sumar ne dezvăluie faptul că, un astfel de interviu, considerînd cîte zece interlocutoare săptămînal, ar urma să se epuizeze abia cu numărul 26 (696) din anul... 1981. Asta da interviu!!!

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRISAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT PETRU ANDEA VALENTIN VIȘAN (redactor șef adjunct), VIOREL BOLDUREANU, GHEORGHE CRISAN (redactor șef adjunct), LIVIU NADI (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESUCU

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera L. Telefon: 219 45
Permanența la sediu zilnic între orele 20 și 22

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BĂCALETE, MIRCEA BÎRSILA, IULIU KÔTELES, MIRELA LAZAR, NICOLAE LENGHER, ANITTE MATEESCU, LIA PETRIC, NELU PETRIȚ, MARCEL SAMINȚA, RODICA STOIE, EMERIC SZEKELY, GAVRIL TARCZA, RADU TODORAN. Foto: IOSIF BERVANGER, CONSTANTIN DUMA, GHEORGHE TÂRȚAN. Prezentarea grafică: ȘTEFAN POPA